

மெங்கிளகு

த. சுப்ரேரா

குச்சியர்: டொமன்க் ஷீவா

ஏப்பிரல் 1971

கலை, திறக்கூறு மாத இதழ்

நவ நாகரிகத்தீற்கேற்ற முறையில்,
புதுப்புது டிசென்களில்

உங்களுக்கு வேண்டிய
பவுண் வைர நகைகளுக்கு
நூல் மாரியோ

ஏ. கே. எஸ். அன் சன்ஸ்

63, 65, கண்ணத்திட்டி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலை பேசி: 519

ஓடர் நகைகள் குறித்த காலத்தில்
உத்தரவாதத்துடன் செய்து கொடுக்கப்படும்.

தினாணம்

புல்வினாசு

S. T. Kalamanay
Mari Malika
Alvai South
Alvai

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்-கவி
யாதியினை கலைஞரில் - உள்ளாம்
சுப்பெட்டென்றும் நடப்பவர் - பிறர்
சன்னிலை கண்டு துள்ளுவார்”

கொடி

ஃ

ஏப்ரல் - 1971

ஃ

மலர் 35

இந்த மலரில்...

அலுவலகம்

60, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம். (இலங்கை)

இலங்கையின்

பிரபல படைப்பாளிகள்
எழுதுகின்றனர்

மல்வினகரில் வெளிவரும்
ததைகளிலுள்ள பெயர்களும்.
சம்பவங்களும் கற்பனையே. கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாளிகளாவர்,

அட்டைப் படம்
கே. கணோங்

உங்கள் கருத்து

சென்ற மார்ச் இதழில் அழகு சுப்பிரமணியம் அவர்களினது புத்தக வெளியீடு சம்பந்தமாக எழுதியிருந்தேன். பலரைச் சந்தித்துப் பேசினேன். மல்லிகை தொடர்ந்து அந்த இயக்கத்தை நடத்த வேண்டும் என அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள்; ஓர் அன்பர் கடிதம் எழுதி தனது அன்பளிப்பை அனுப்பி இருந்தார். இலக்கிய ஆர்வம் மிகக் கிடையங்கள் இப்பட்டியலில் இடம் பெறும் என எதிர்பார்க்கின்றேன்.

— ஆசிரியர்

அழகு சுப்பிரமணியம் அவர்களின் படத்தை அட்டையில் கண்டதும் உங்கள் ‘மல்லிகை’ சஞ்சிகையை வாங்கி வாசித்தேன். தமிழ் தினசரிகளோ, சஞ்சிகைகளோ, நான் ஒழுங்காக வாசிப்ப வண்ல. ஆங்கிலப் பத்திரிகைத் தொழிலில் 10 வருஷமாகக் கடமை செய்ததால் ஆங்கிலத்திலேயே அதிகமான ஈடுபாடு இருந்து வந்துவிட்டது.

யாழ்ப்பாணம் வந்த சில வேளைகளில் அழகு அவர்களைச் சந்திக்க அவா இருந்தும் அவர் வசிக்கும் இடம் தெரிந்து கொள்ளாததால் அது கைகூடாமல் போய்விட்டது. நீங்கள் அவரைச் சந்தித்த வரலாற்றை வாசித்ததும், ஏதோ ஓரளவுக்கு நானே சந்தித்தது போன்ற திருப்தி ஏற்பட்டது. அவர்களின் சிறுகளைத் தொகுதி வெளிவந்தபோது ‘டெய்வி மிரர்’ அலுவலகத்துக்கு வந்து எனக்கு ஒரு பிரதியைக் கொடுத்திருந்தார்; நான் அப்பத்திரிகைக்கு எழுதுவதுண்டு. அழகுவைப் பற்றி நான் அப்போது ஒரு சிறு பேனேசித்திரமே எழுதினேன்: அதற்குப் பின்பு ஒரு இரு முறை அவரைச் சந்தித்த ஞாபகம் உண்டு. ஆனால் கடந்த ஆறு ஏழு வருஷங்களாக தொடர்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. சிலகாலத்துக்கு முன்பு, ஒரு நண்பர் அவரைச் சந்தித்ததாகவும் உடல் நிலையும் தளர்ந்து, மிகவும் பரிதாபமான நிலையில் காணப்பட்டார் என்றும் சொன்னார். எனக்கு ஏதோ தனிப்பட்ட முறையில் கடமையில் தவறியதுபோன்ற மனநோ ஏற்பட்டது.

மேலும் உங்கள் நண்பர் ஏ. ஜே. கனகரத்தினு அவர்களையும் ஓரளவுக்குத் தெரியும். எனது மதிப்புக்குரியவர். அழகு அவர்களின் இரண்டாவது சிறுகளைத் தொகுதியை அச்சிடும் பெரும் சேவையில் வெற்றி பெறவேண்டும் என்ற எனது ஆசியையும் தெரிவிக்கவும். நன்றி. அப்பணிக்கு ஆசிக்கறும் முகமாக இச்சிறு நன்கொடையையும் சேர்த்துக் கொள்ளவும். இத்துடன் 25 ரூபா வுக்கு ஒரு ‘செக்’ அனுப்புகிறேன்.

சு. சிவநாயகம்

வாத்தியங்களை எடுங்கள் மங்களா கீதம் ஒலிக்கட்டும்!

சமீபத்தில் இந்தியப் பொதுத் தேர்தல் நடந்து முடிந்து விட்டது. இந்தப் பொதுத் தேர்தலில் அனைத்து இந்தியப் பத்தி ரிகைகளும் குறிப்பாக தமிழகத்துப் பத்திரிகைகள் — சஞ்சிகை களும் நடந்துகொண்ட முறைகளும், செய்த பிரசாரங்களும், திட்டமிட்டுப் பாமர மக்களை குழப்பத்திலாழ்த்த முனைந்து கயிறு திரித்து வெளியிட்ட செய்திகளும் நமது கவனத்தில் வைக்கத் தக்கவை.

தென் கிழக்காசியாவிலேயே பிரதான பத்திரிகை என்றும் எச் செய்தியையும் இருட்டடிப்புச் செய்யாத பத்திரிகை எனவும் பிரபலம் பெற்றிருந்த ‘மட்டுஸ் ஹிந்து’ எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மட்ட ரகமாகச் செய்திகளைத் திரித்துக் கூற முடியுமோ அந்தள விற்கு தரங்கெட்டுக் கீழிறங்கி நடந்து கொண்டது. அதுமாத்தி ரமஸ்ல வீரமனி என்பவர் சென்னை நீதி மன்றத்தில் ஹிந்துவுக்கு எதிராக செய்திகள் திரித்து வெளியிட்டது என வழக்குப் போட்டதின் காரணமாக ஹிந்து பகிரங்கமாக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டுள்ளது. ஹிந்துவின் சரித்திரத்திலேயே செய்திக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுள்ளது இதுவே முதல் தடவை.

அடுத்தது கோயங்காவின் பத்திரிகைகள், ‘எக்ஸ் பிரஸ்’ ‘தினமணி’ ‘தினமணிக் கதிர்’ இவை மூன்றுக்கும் சொந்தமான கோயங்கா தமிழ் நாட்டில் தனது பத்திரிகை மூலம் ஜனதாய கத்தைக் காப்பதற்காகப் போராடுங்கள் என கோஷமெழுப்பு கிண்றார். ஆனால் இதே இவர் பாரானுமன்றத்திற்கு ஜன சங்க அபேட்சகராக நின்று வெற்றி பெற்றுள்ளார். குவாலியர் மகா ராணியின் செல்வாக்கு மிகக் தொகுதிதான் இவர் வெற்றிபெற்றுள்ள தொகுதி. அத்துடன் இன வெறியைத் தூண்டிவிடும் ஜன சங்க அபேட்சகர்.

இவரும் இவரது பத்திரிகைகளும்தான் தமிழ் நாட்டில் ஜன நாயக கோஷமெழுப்புகிண்றனர். தினமணிப் பத்தரிகையின் ஆசிரியர் திரு. ஏ. என். சிவராமன் என்பவர். கிடைக்கும் சம்பளத் திற்காக எஜீமான் சொற்படி தாளம் போடும் பண்ருட்டிப் பொம்மையான இவர் ‘கணக்கன்’ என்ற பெயரில் அரசியல் கட்டுரை எழுதிக் கணக்கு விடப் பார்க்கின்றார்,

‘எக்ஸ் பிரஸ்’ ஆங்கிலப் பத்திரிகைக்கு பிராங் மொராயில் ஆசிரியர். முன்பு இலங்கையில் பத்திரிகை உலகில் திருவிளையாடல் புரிந்தவர். இங்கு தங்களது திருத்தொண்டு நடைபெற வழியற்று விட்டது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட இவர் சென்னைக் கூடி காவடி தூக்கினார். இனி எந்த நாட்டுக்கு ஒடப் போகி ஸ்ரூரோ தெரியாது.

‘ஆனந்தவிகடன்’ தலையங்கத்திலும் கார்டுணிலும் படுபிற் போக்குத்தன்மான கருத்துக்கள் வெளியிட்டது. ‘கல்கி’ ராஜாஜி யின் செல்லப்பிள்ளை. சொல்லவா வேண்டும்? துக்ளக் ஆசிரியர் சோ. தன்னை எந்த ஒரு கட்சியின் ஆதரவாளன் எனச் சொல் விக்கொள்ள கூகற்ற இது தான் தமிழ்நாட்டின் மேதை என்ற கணக்கில் உள்ளதிக் கொட்டும் அபத்தக் கருத்தையெல்லாம் யாருக்காக இத் தேர்தலில் பயன்படுத்தியது என்பது கூறுமலே வள்ளுக்கும். தமிழ் நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து டில்லிக்குச் சென்றார் சோ. ஜனசங்க அபேட்சகர் சோந்தி என்பவரை ஆதரித்து தேர்தல் பிரசாரம் செய்தார். கடைசியில் மக்கள் சோந்திக்கு நாமம் போட்டு விட்டனர். இந் நாமம் சோவக்கும் சேர்த்துப் போடப்பட்ட நாமமாகும்.

கல்கண்டு தமிழ்வாணன் அடுத்தவர். தான் எந்த அரசியல் கட்சிக்கும் கட்டுப்பாட்டவளவில்; அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவன் எனச் சொல்லிக் கொண்ட இத் தமிழ்வாணன் பகிரங்கமாக சின்டிகேட்டுக்கு அரசியல் பிரசாரம் செய்து வந்தார்.

டில்லியில் இருந்து கல்தூரி ரங்கணை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவரும் பத்திரிகை ‘கணையாளி’ இச் சஞ்சிகை தேர்தல் நெருங்கிய சமயத்தில் தனது இலக்கியப் போர்வையைக் கலைந்து எறிந்துவிட்டு தனது மூச்சே அரசியல் தான் என ஒப்புக் கொண்டது. மக்கள் தீர்ப்பால் அதன் மூச்சே இன்று நின்றுவிடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது.

மணிக்கொடியின் ஆணிவேர் என வர்ணிக்கப்படும் மணிக்கொடி சீனிவாசன் என்பவர் டில்லியில் இருந்து கலைகளுக்கு ‘தலைநகரிலிருந்து’ என்ற கட்டுரை எழுதி வருபவர். மணிக்கொடியின் ஆணிவேர்என வர்ணி கப்படுவர்எவ்வளவு டிரிந்போக்கு அரசியலுக்குப் பாதந்தாங்குகின்றனர் என்பதை அக் கட்டுரையைப் படித்துப் பார்த்தால் தெரியும்.

இவர்களது பொய்ப் பிரசாரங்களையெல்லாம் சாக்கடைக்குள் ஏறியும் அழுகிய பண்டங்களைப்போல ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டனர் மக்கள்.

இன்று இத் திருக்கூட்டம் பிரேதப் பரிசோதனையில் இறங்கி ஆராய்ச்சி பண்ணத் தொடங்கியிருக்கிறது.

சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்களையும் மக்களின் அபிலாஷைகளுக்கு மதிப்புத் தரத்தக்கவர்களையும் பாத்துக் கேட்கின்றோம்: தங்கள் தேசத்துப் பாமர மக்களின் விடுதலைக்கு முட்டுக்கட்டை போட்டு, அவர்களது முற்போக்குக் கருத்துக்களையே நச்சக் செய்திகளினால் திசைதிருப்ப என்னி நாச வழிகாட்டும்—படு பிற்போக்கு நலன் களுக்குத் துதிபாடும்—இந்தச் சஞ்சிகைதான் தமிழனின் கலாசாரப் பாரம்பரியத்தை வளர்க்க உதவுகின்றனவா? தமிழ் மக்களின் வாழ்வு மேம்படுவதற்கு உதவியாகத் திகழ்கின்றனவா? தங்கள் நாட்டு மக்களால் ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட இக் குப்பைகளை நமது நாட்டில் விற்பனைச் சரக்காக நாம் உதவுவது அந்நாட்டு மக்களையே நாம் இழிவு படுத்துவது ஆகாதா? இவற்றை நாம் திரும்பவும் இறக்குமதி செய்யத்தான் வேண்டுமா? நமது மதிப்பு மிக்க அந்தியச் சௌலாவணி இப்படியான மக்கள் விரோத சாக்கடைச் சஞ்சிகைகளுக்காக வீண விரயங் செய்யப்பட வேண்டுமா?

கூக்குரல் இடுபவர்கள் இதைச் சிறிது சிந்திப்பது நல்லது.

இந்தியாவின் அனைத்துப் பெருமதலாளிகளுக்கும், ராஜாக்களுக்கும், நிலத் திமிங்கிலங்களுக்கும், சாதி வெறியர்களுக்கும் தங்களின் அனைத்துச் சக்தி களையும் பயன்படுத்தித் தோல்வி கண்டுள்ள இச் சரண்டும் கூட்டத்தின் தொண்டரடிப் பொடியாழ் வார்கள் மக்களை இனிமேல் எப்படி ஏமாற்றலாம் எனப் புதுத் திட்டம் தீட்ட ஆரம்பித்துள்ளனர்.

அடுத்தது சுதந்திரக் கலைஞர்கள் எனத் தம்மைத்தாமே பிரகடனப் படுத்திக்கொண்டு முன்வந்துள்ள கலை இலக்கியக் குழுவினரை அவதானிக்கலாம். நடிகர் திலகம் அரசியல் மேடைக்கு வருகிறார். — பராக்.....! பராக்.....!

‘சோஷவில் ஜனநாயகவாதி காமராஜரின் கைகளைப் பலப் படுத்துவோம்!’ என்று வசனங்களைப் பேசி மக்களை மடையர்களாக ஆக்கலாம் என்ற நினைப்பில் அவர் அரசியல் மேடையில் நாடகமாடப் பார்த்தார்.

மக்கள் எதிராகத் தீர்ப்பளித்து விட்டனர்.

அடுத்து வருகிறார் ‘இன்டெலக்ஸைவல்’ எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன்.

தன்னை உருவாக்கிய தத்துவத்தையே காவின்கீழ்ப் போட்டு மிதித்துக் கொண்டு கேளி பேசும் இவர் உலகத்தில் தானே ஒரு தத்துவமாக — தத்துவச் சிருஷ்டியாளனாக — கற்பணை பண்ணிக் கொண்டு, சுதந்திரா—ஜனசங்—சின்டிக்கேட் கூட்டணியின் பிரதம பேச்சாளராக மேடையில் காட்சி தந்தார். மேடைக்கு மேடை மன்னர்களுக்கு வகுக்காலத்து வாங்கி எப்படி எப்படியெல்லாமோ வாதாடினார். வக்கில் தனம் பண்ணினார்.

ஆனால் மக்களோ ஜெயகாந்தன் கருத்துக்களுக்கு மரண அடி கொடுத்து தேர்தலில் முடிவை அறிவித்து விட்டனர்.

‘மத்தியில் விதவையையும் மாகாணத்தில் வேசி மகனையும் ஆட்சி அதிகாரத்துக்கு வரவிடமாட்டோம்! ’ என்று மிக இழிந்த முறையிலும் மேடைகளில் சிலர் பேசினார்களாம்.

‘எனது வேலை நீக்கம்’ என்றெழுதி, கல்கி நிறுவனத்தில் ராஜா ஜியின் ஆதிக்கத்தைச் சாடிய தீபம் பார்த்தசாரதி அடுத்தவர். இப்பொழுது ராஜாஜி ஜனநாயகக் காப்பாளர் ஆகிவிட்டாராம். இவர் சொல்கிறார். எழுதிய பேணையே இவரைப் பார்த்துச் சிரிக்கும். முன்னர் உழைக்கும் பத்திரிகையாளர். இன்று சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்; உரிமையாளர். கருத்தும் மாறிவிட்டது. சின்டிகேட்டிற்காக மேடைமேடையாகப் பிரசாரம் செய்தார்.

மக்கள் எல்லோரும் படித்தவர்கள் அல்ல. ஆனால் பாமரர்கள் அல்ல என்பதைப் பகிரங்கமாகத் தெரிவித்து விட்டனர்,

ரங்கா, பட்டல், மசாணி, தாரகேஸ்வரி சின்ஹா, மதுவி மாயி, பெர்ணைண்டஸ், மோதக், சோந்தி, அதுல்ய கோஷி, சுசேதா கிருபளாணி, ராஜாஜி மகன் நரசிம்மன் டாட்டா, போன்றே ரும், மற்றும் வலதுசாரிப் படை வரிசையினரான ராஜாக்கள், நவாபுகள், முதலாளித்துவத் தொழில் அதிபர்கள், பாசிஸ்ட் முழுக்கங்கள் செய்த வாய்ச் சவடால் காரர்கள்—அத்துணைபேரும் கடந்த பொதுத் தேர்தலில் தொற்கடிக் கப் பட்டுள்ளனர். மக்கள் விரோதிகள் தூக்கி வீசப்பட்டுள்ளனர். சிவசேனை—ஜனசங்—சுதந்திரா போன்ற பிற்போக்குப் பந்தங்கள் முற்றுக முறியடிக்கப்பட்டிருள்ளன.

இந்தியப் பாமரமக்களின் மகத்தான இந்தப் புரட்சிக்கு கலைஞர்கள் தலை வணங்குகின்றேயும் தொடர்ந்தும் அவர்கள் முன்னேற—தமது நலன்களை வென்றெடுக்க—எங்களது மனப்பூர் வமான வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றேயும்.

மலையகம் தந்த கலீப் புதல்
வர்களில் ஒருவர் திரு. கே.
கணேஷ். பழம் பெரும் எழுத்
தாளர்; கவிஞர். கே. ஏ. அப்
பாளினுடைய படைப்புக்களைத்
தமிழில் அறிமுகப் படுத்தியவர்
களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்.

நடுங்காலமாக இலக்கியப்
படைப்புலகிலிருந்து ஓய்வு பெற்
றிருந்த இவர் சமீப காலமாகத்
தொடர்ந்து எழுதி வருவது
சமூத்து இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு
நல் விருந்தாகும். தொடர்ந்தும்
இவரது இலக்கியப் பணி நமது
நாட்டிற்குக் கிடைக்கும் என்ற
மகிழ்ச்சிச் செய்தியே ஒரு தித்
திப்பான செய்தியாகும்.

ஐக்கிய தோட்டத் தொழி
லாளர் சங்கத்தின் கலாசாரப்
பிரிவுக்கு இவர் தலைவராக
தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுள்ளார்.

அட்டைப் படம்
கே. கணேஷ்

முன் முன்னால் சந்தித்தேர்

பொமினிக் ஜீவா

மலையகத்து வாலிபர் பலரினது
இலக்கிய முன்னேடியாகத் திக
மும் இவர், தேசத்தினது முழு
எழுத்தாளர்களாலும் நன்கு
மதிக்கப்படுவார். ரஸிக்கப்படு
வார்.

23 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்
இவர் யாழ்ப்பானப் பட்டினத்
தில் மூன்று மாத காலம் தங்கி
இருந்தார். அப்பொழுது பல
இளைஞர்கள் இவரை, இவர்
தங்கியிருந்த ஓல்லத்தில் சந்திப்
பார் கள். இலக்கியப் பிரச்சினை
பற்றிய கலந்துரையாடல் நடை
பெறும். பல புதிய புதிய இலக்கியக்
களுத்துக்களை இவர் அந்த
இளைஞர்களுக்கு எடுத்து விளக்

குவார். அடிப்படையில் அக்கருத்துக்கள் அத்தனையும் முற்போக்கு அம்சம் மிகுந்ததாகவே விளங்கும். தன்னால் ஆக்கப் பெற்ற கவிதைகளை வாசித்துக் காட்டுவார் விமரிசனம் நடைபெறும். அப்படி அக்காதத்தில் இவருடன் தொடர்பு கொண்டு இயக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றிக் கலந்துரையாடித் தெளிவு பெற்றதுடன் சரியான பாடத்தையே இனங்கண்டு கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன்.

'முதன் முதலில் சந்தித் தேன்' பகுதியில் இவரைப்பற்றி எழுத ஒப்புக்கொண்ட நண்பின் கட்டுரை கிடைக்கச் சுனங்கி விட்டது. எனவேதான் நானே இந்தக் குறிப்பை எழுதவேண்டிய ஏற்பட்டது. இவரைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு ஏராளமான இலக்கியத் தகவல்களுண்டு. ஆனால் அந்த எழுத ஒப்புக்கொண்ட நண்பர் இதை எல்லாம் உள்ளடக்கி எழுதவார் என நம்பியிருந்தது பொய்த்துப் போய் விட்டது.

சமூத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இலக்கியமன்றங்கள் செயல்படுவதற்கு முன் நின்று உழைத்தவர்களில் இவர் முக்கியமானவர்.

திரு. கே. ராமநாதனும் இவரும் இன்னும் சிலரும் சேர்ந்து 'பாரதி' என்றெல்லார்க்குச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டார்கள். இம் மாசி கையில் பல புதுமைகளைச் செய்ததுடன் சமூத்து முற்போக்கு இலக்கிய பரம்பரைக்கு வித்திடுவதைப் பெருமையும் இதையே சாரும்.

மலையகத்தில் இன்று மாபெரிய மாற்றங்கள் நடைபெறுகின்றன. இலக்கிய மலர்ச்சி பெற்று

வருகின்றது மலைநாடு. புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பல வாலிபர்கள் கலை இலக்கியத் துறையில் சாதனைகளைச் செய்து வருகின்றனர். இலக்கிய மாநாடுகளையும்கலைஇலக்கிய கருத்துப் பரிவர்த்தனைக் கூட்டங்களையும் முன் நின்று நடத்துகின்றனர். இதற்கான அடித்தளத்தைக் கடந்த ஒரு கால் நூற்றுண்டுக்கு முன்னர் இட்டு வைத்த வர்களுள் திரு. கே. கணேஸ்மூர்த்திரவர் என்ற உண்மை இன்றைய வாலிபர்கள் பலருக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அதுதான் உண்மை.

மலையகத்துப் பாட்டாளி மக்கள் ஓரளவில் திரண்டு ஒரேயமைப்பில் இயங்கிப் போராடி னல்தான் தமது வர்க்க உரிமைகளை வென்றெற்றுக்கலாம் என்பதை தனது வாழ்க்கை முறையிலேயே வகுத்துக் கொண்டு உழைத்து வருகின்றார்.

மதிப்பு மிக்க இயக்கிய நண்பரது உருவத்தை அட்டையில் பதிப்பிப்பதில் மல்லிகை தனிப் பெருமை அடைகின்றது.

சிறுகதைப் போட்டி
முடிவுகள்

அடுத்த இதழில்
வெளிவரும்.

ஆசிரியர்

✓ எதிர்வீட்டு நாய்கள்

‘திக்குவல்லை – கமால்’

என்ன கரைச்சலிது
எதிர்வீட்டு நாய்களினால்,
பன்னிரண்டு மனியடித்தும்
கண்ணயர முடியவில்லை!
என்ன கரைச்சலிது.....?

பென்னம் பெரும்வீட்டின்
முன்னே விரிந்துள்ள,
நிலப்பரப்பின் எல்லையிலே
நின்று குரைக்கின்ற,
பலநூறு செலவிட்டு
வருவித்து வளர்த்துவரும்
பொல்லாத நாய்களினால்.....

அன்டை அயலிலுள்ள
குடிசைவாழ் மக்களுக்கு,
உழைத்துக் களைத்துவந்து
உறக்கத்தை நிம்மதிக்காய்
அழைத்துப் புரஞ்சினர்,
ஏழை எனியோர்க்கு
உறங்க முடியவில்லை.

அவர்களுக் கேதாம்
இதைப்பற்றிக் கவலைகள்?
வயிறு புடைத்தாத

உண்ட களைப்பாலோ,
பருகிச் சுவைத்த
பழரசத்தின் மயக்கமதோ,
தென்றல் தாலாட்டும்
பஞ்சணையின் இதமாமோ,
வானம் இடிந்தேதான்
வீழ்ந்தாலும் அறியார்கள்!

நாளாந்தம்—
எஞ்சிக் கொட்டுவதை
உணடு வாழ்கின்ற,
நன்றிக் கடனுக்கோ
நாய்களின் இக்கூச்சல்.....!
பாதையில், வெகு தொலைவில்
தலைதெரிந்தால் விடுகிறதா?
பாய்ந்து ஓடிப்போய்க்
கடிக்க விழுகிறது!

இந்நாளில்—
சின்னங்கு சிறுர்க்கட
இப்பாதை கடந்தெங்கும்
செல்வதற்கும் பெருந்தயக்கம்,
நாய்களது பயமதனால்!

அந்தோ... அடுத்தவிட்டுக்
குழந்தையும் விழித்தமுகை!
இரவு, பகல் பாராது
ஊரவர்க்குத் தொல்லைசெய்யும்
இந்தநாய்ச் சனியன்கள்
அழிந்துதான் போகாதோ.....!

என்ன கரைசலிது
எதிர்வீட்டு நாய்க்குரைச்சல்!
கண்ணயர முடியவில்லை
கடுங்கோபம் வருகிறது!!
என்ன கரைசலிது.....?

சேஃப்டிப்பின்

மலையாளம்:
காருர் நிலகண்டபின்கௌ

தமிழில்:
ரவீந்திரன்

துக் கொண்டதாயிருக்கும். மிகவும் நேர் ததியான பின். ரோல்ட்டு கோல்டினால் ஆனது. நிறம் மங்காதது. அது எங்கோமறைந்துவிட்டது. சட்டையைச் சலவைக்குப் போட்டபோது நழுவியிருக்கக்கூடும் நினைவில்லை. இப்போழுது அதைக் காணமுடியாது. தொலைந்தது இன்று நேற்றல்ல. பல வருடங்களாகவே காணப்படவில்லை. அதுவும் நினைவில்லை.

ஓ... அது செல்லப்பனுடையதும் அல்ல. அவனும் எப்பொழுதாவது சட்டையில் குத்திக் கொண்டு சுற்றுவதுண்டு. அதை நான்தான் வாங்கினேன் ஆலப்புழையில் வாங்கியதென்ற ஒரு நினைவு, அது கிடைக்கப்பெற்றதும், இங்கப்பட்டதும் அவ்வளவு முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள்ல. அதைவிட விலையுள்ள பல பின்கள் கிடைத்தன. பல வும் காணுமல்போயின். அதைப் பொறுத்தவரையில் எப்படிக்கைக்கு வந்தது, எப்படி நழுவியது, என்பதெல்லாம் நினைவில் இல்லை. அதனால்தானே அது ஒரு 'சேஃப்டிப்பின்.'

என்றாலும் அது மனதில் தங்கிக்கிடக்கிறது. நல்ல அழகு. கூரான முனை உள்ளது. மாற்றமுடியாத வேதனையை உண்டு பண்ணுகிறது.

அவனும் அப்படித்தான் இருந்தாள். ரோல்டுகோல்டின் நிறம். நல்ல அழகு. ஊசி முனைபோன்ற பார்வை. தொட்டுப் பார்க்க மனம்துடிக்கும். பாவத்தின் பீதியின் காரணம் அது நடக்கவில்லை.

மதிய நேரத்தில் சென்றால் மட்டுமே அவளைக் காணலாம். அங்கு செல்லும் பொழுதே கைகழுவத் தன்னீர் வைக்கப்

பட்டிருக்கும். கை கழுவி கொண்டிருக்கும் போதே சோறும், கறிகளும் வந்துவிடும்.

தங்கம்மாதான் கொண்டு வருவாள் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இரண்டாவது முறையாக அவள் வரமாட்டாள் இருந்தாலும் ஒருமுறை அவள் வரத்தான் செய்வாள். மோர் கொண்டு வருவாள். சின்னம்மா மட்டுமே அந்த வீட்டில் உள்ள வேறு பென். அவள் எப்பொழுதும் சமையல் கட்டிலிலிருப்பாள் அவள் குழந்தைகளுக்குச் சோறு பரிமாறிக் கொடுக்கவேண்டும். எல்லோருக்கும் அவசரந்தான். மணியடிக்கும் முன்பே ஸ்கலுக்குப் போயாக வேண்டும். சாப்பிட்ட பின்பு சற்று அமரக்கூட நேரமிருக்காது. கையைக் கழுவ வேண்டியது; குடையை எடுக்க வேண்டியது; நடக்க வேண்டியது. ஒருமுறை திரும்பிப்பார்க்க வேண்டும்போல் தேன்றும். பார்க்கமாட்டேன். சின்னம்மா கவனி த்து விடுவாளோ?

காலையில் ஐந்துமைல் நடக்கவேண்டும். மாலையில் தான் திரும்பமுடியும். மதியநேரத்தில் ஒரு கடையில் 'ம' குடித்துப் பார்த்தேன். பெயருக்குத்தான் 'ம'க் கடை. அதனையுத்தும் ஹக்கடை உண்டு. அங்கு வருபவர்களால்தான் 'ம'க் கடையின் வாழ்வு புலருகிறது. அவர்களுக்காகு' பருப்புவடையும், பப்படவடையும், பக்கவடையும் தயாரிப்பதில் சாயாக் கடைக்காரனுக்கு ஒரு தனி ஆர்வம். மதியத்திற்கு ஹயும், வடையும் மட்டும் போதுமா? எதைத்தின்றூலும் செறிக்கின்ற வயது. ஸ்கலில் ஓயாத வேலை. காலையிலும், மாலையிலும் நடக்கவேண்டும். மதியத்திற்கு ஒருபிடி சோறுவது கிடைக்கவேண்டும். ஒட்டலுள்ள இடமும் அல்ல.

முந்தாறு குழந்தைகள் ஸ்கலுக்கு வருவார்கள். அவர்களில் இருந்து பேருக்குமேல் என்னுடைய சாதிக்காரர்கள். அவர்களுடைய வீட்டில் அதிகமாக வோ குறைவாகவோ அரிசி உலையில் போடுவர். இரக்கமுள்ள மனம் யாருக்கும் இல்லாமலா போகும்? மனமுள்ளவர்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். என்னுடைய நடத்தையில் அவர்களுக்கு நல்ல அபிப்பிராயமிருக்கவேண்டும். அவர்களிடும் ஆகாரத்தின் தரத்தை நானும் சகித்துக்கொள்ள வேண்டும். இருவகையினருக்கும் நஷ்டமேற்படாதபடி காசும் கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் நியாயம்.

எனது நண்பனாருவன் என்னுடைய பகலுணவுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தான். பகல் உணவு மட்டுமே. நான், நல்ல நடத்தையுடையவன் என்று அவன் உறுதியளித்திருக்க வேண்டும்.

அந்தவகையில் தான் நான் தங்கம்மாவின் வீட்டுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். அங்கிருந்து மூன்று குழந்தைகள் ஸ்கலுக்கு வந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு குழந்தை ஆரும் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தது. அதுதான் என்னுடைய வகுப்பு. ராமன் என்று பெயர்.

பழைய வீடானாலும் மிகப் பெரிய ஒன்று. வாயிலில் ஒரு கடம்பமரம் இருந்தது. அதைக் கடந்து அறுபது அடிகள் சென்றால்தான் திண்ணையை அடையலாம். திண்ணையின் முன்புறத்தில் எட்டடி நீளமும், ஒன்றரை அடி கனமும் உடைய சட்டத்தை வைத்து அதில் மரத்தாண்களை இணைத்திருந்தனர். கரிகலந் தசாணத்தால் திண்ணை மெழுகப்பட்டிருக்கும். தாழ்வாரத்திலுள்ள ஏறுபடிகளில் சித்

திர வேலைப்பாடுகளும், ஓரத் தில் கூர்மையான மொட்டுப் போன்ற ஆணிகளும் இருந்தன. குழிய் ஆணிகள் பளபளத்துக் கொண்டிருந்தாலும் தாழ்வாரமும், தூனும், கதவுப்பலகையும் தூசிபடிந்து கிடந்தன. மற்றத்தில் காலன்டர் ஒன்று மாட்டப்பட்டிருந்தது.

புதிதாக எந்த விசேஷமும் அங்கு நடந்திருக்க முடியாது. கைகழுவச் சொம்பு, அமர்வதற்கு ஆவணிப்பலகை, உன்பதற்கு வட்டில், குடிக்கக் கருசி.

வீட்டுக் காளியங்களைக் கவனித்துக் கொள்வது ராமனுடைய தாயாரின் வேலை. அவருடைய பெயர் என்னவோ? அவசியமேற்பட்டும் பொழுது ‘அம்மா’ என்றே நானும் அழைப்பேன். அவருக்கு என்னுடைய சாப்பாட்டு வகையில் அதிக கவனம் இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.

அவருடைய அக்காள் முதல் பிரசவம் முடிந்த இருபத்தோராம் நான் இறந்து போனான். அந்தக்குழந்தைதான் தங்கம்மா அவள்தான் வளர்த்தாள். அவருடைய தந்தை அவருக்கென்று எதையும் தேடிவைக்க வில்லை. அவர் ஒரு நம்புதிரி. அவருக்குச் சொந்தச் சாதியிலேயே மனையும், மக்களும் உண்டு. இவற்றையெல்லாம் நான் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. சிலதினங்களில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அம்மா பல விடயங்களைப்பற்றிச் சொல்வதும், கேட்பதும் உண்டு.

அவள் ஒருசமயம் எனது வீட்டில் யாரெல்லாம் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டாள். பின் பொரும்பறை நான் தனிக்கட்டை என்ற உண்மையைச் சொல்லவேண்டியதாயிற்று, என்னுடன்

தங்கம்மா எதுவும் பேசமாட்டாள். சோற்றையும், கறிகளையும் என்முன்பு கொண்டுவந்து வைக்கும்பொழுது எங்களிருவருடைய கண்களும் சந்தித்துக் கொள்ளும். என அருகில் வரும் பொழுது மட்டுமே அவள் குனிந்துகொள்வாள். நான் ஆவணிப்பலகையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பேன். கண்ணுடி வளையல் ஒன்றுகூட இல்லாத அவருடைய மெலிந்தைகை மனேகராமானது. பளபளக்கும் வட்டிலைச் சப்தம் உண்டாகாதவாறு மரியாதையோடு வைக்கும்பொழுது ஒரு புன்சிரிப்பு அவருடைய உதடுகளில் தவழ்வது போலத்தோன்றும்.

என்னையறியாமலே சிலமாற்றங்கள் என்னிடம் காணப்பட்டன. தலைவாரிக் கொள்வதிலும், மீசை வைத்துக் கொள்வதிலும், அழகாக உடுத்துக் கொள்வதிலும் மிகுந்த அக்கறை காட்டினேன். நான் என்னை அந்த வீட்டின் ஓர் அங்கமென்றே கருதினேன். எனக்குச் சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்த நண்பனுக்காகவும், நாடெனு ஆசிரியன் என்பதற்காகவும் எனக்கு அங்கு நல்ல மதிப்பு இருந்தது.

நாட்கள் கழிந்துகொண்டிருக்க, எனக்கு என்னைப்பற்றிய அக்கறை இல்லாமலே போய் விட்டது. தங்கம்மாவோடு ஒருவார்த்தையேனும் பேசவேண்டும். வேறு எவரும் காணுதாறு பேசவேண்டும். அவருடைய மென்மையான கையை ஒருமுறை தொடவேண்டும். எனக்குத் தோன்றுவது போலவே, அவருக்கும் என்னைப்பற்றித் தோன்றுமா வென்பதை அறிந்தால் எவ்வளவு கசமாயிருக்கும். சந்தர்ப்பமே கிடைக்க வில்லை. அந்த அம்மா தினமும் மதியநேரத்தில் வீட்டிலேயே

இருந்தாள். அவருக்கு எங்கும் செல்லவேண்டிய அவசியமில்லை.

இருநாள் அம்மாவே சோறு பரிமாறிக்கொடுத்தாள். எனக்கு சுவை குறைந்திருப்பது போலத் தோன்றியது. தங்கம்மாவுக்கு உடம்பு மிகவும் மோசமோ? நான் அந்தப்பக்கமாகப் பார் வையைச்செலுத்தினேன். அவள் பக்கத்தில் எங்காவது இருக்க வேண்டும்.

வயது முதிர்ந்த மனிதனே ரூவர் வராந்தாவின் வாயிலில் நின்றுகொண்டிருந்தார். அவர் எனக்கருகில் வந்து நின்று கொண்டு என்னைநோக்கி ‘பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாரில்லே’

‘ஆமாம்’ என்றேன் நான்.

இதைக் கேட்பதற்காகவே காத்திருந்தவரைப் போல அவர் குடையையும் கைத்தடியையும் எடுத்துக்கொண்டு முற்றத்திற் குப் போனார்.

அவருடைய மாமனையிருக்கும். சுத்தமான வேட்டி, அழகாக இருந்தது. கைத்தடிக்கும் ஓரந்தல்லிருந்தது. நான் அவரை ஒரு நோட்டமிட்டேன். நடக்கும்பொழுது சற்று ஊனமிருப்பதுபோலத் தோன்றியது. சந்தில் பார்த்த வில்லுவண்டி அவருடையகாகத் தானுருக்கவேண்டும். சற்றுத் தொலைவிலிருந்து வந்திருக்கக் கூடும். அம்மா அவருடைய பின்னால் சென்றுள். மாமனுகவோ இருக்கலாம். அவரிடம் அவருக்கு மிகுந்த மரியாதை இருந்தது.

வாயிலை அடைந்ததும் இருவரும் நின்று ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். வேகமாக

அந்த அம்மையார் திரும்பிவந்தார். சமையலறையிலிருந்து சோறும் மோறும் எடுத்துவந்தாள். நான் மோரைமட்டும் வாங்கிக் கொண்டேன். அவருடைய முகம் ஒழுங்காக இல்லை.

அவருடைய முகபாவமும், தங்கம்மாவின் திடீர் மறைவும் என்னை வாட்டியது. அதைப் பற்றிக் கேட்பது அழகல்ல. இருப்பினும் கேட்காமலிருக்க முடியவில்லை.

‘இங்கெ தங்கம்மா இல்லையா?’ எனக் கேட்கநினைத்தேன். அவ்வாறின்றி, ‘அம்மாவுக்குச் சுகமில்லைப்போல இருக்கே; தங்கம்மாவையும் காணலே’ என்று சொல்லி முடித்தேன்.

கேட்டுப் பார்த்தும் பயனில்லை. மனத்தில் ஒரு பெரிய சுமை. அதை இறக்கி வைக்க இடம் கிடைக்கவில்லை. அன்று வகுப்பிற்குச் சென்றுங்கூட அம்முதி இல்லாததுபோலத் தோன்றியது. பையல்லைருவனின் காதைப் பிடித்துத் திருகிவிட்டேன். அந்த வீட்டில் உணவு சாப்பிடுகின்ற வகையில் ஏதாவதுசங்கடம்ஏற்பட்டிருக்குமோ பெரியவன் என்ற கெளரவும். அதோடு சேர்ந்து அம்மாவினுடைய அங்கு தங்கம்மா என்கணகளில் படவேயில்லை. என்னுடைய மனமறிந்து எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. அந்த வீட்டுக்காரரைப் பற்றி நல்லதோ, கெட்டதோ எதையும் யாரிடமும் சொன்னதில்லை.

இந்தவயதில் இத்தகைய சூழ்நிலையில் மரியாதையின் எல்லையை மீறினால் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை. இருபத்தைந்து வயதுள்ள ஓர் இளைஞன். கை

நீட்டினால் கிடைத்துவிடக்கூடிய
முழுபெயளவனம் நிறைந்த ஒரு
அழகி.

மறுநாள் புன்சிரிப்புத் தவ
மும் தங்கம்மாவின் முகத்தைக்
கண்டபொழுது நான் புளங்கா
கிதம் அடைந்தேன்.

‘இத்தனை நாளா காணவே
யில்லையே’ என்ற வாக்கியம்
என்னுடைய உதருகளிலிருந்து
சிதறியது. அது அவளுக்குப் புரி
யவில்லை. இருந்தாலும் அவளும்
ஏதோ சொல்ல முயன்றார்.

ஒருவாரம் கழிந்திருக்கும்.
மதியத்தில் அங்கு சென்றபொ
முது தங்கம்மா மட்டுமே இருந்
தாள். அம்மா கல்யாணத்துக்
காக வேறு எங்கோ போயிருந்
தாள். குழந்தைகளும் போய்
விட்டன. கல்யாண வீட்டில்
நல்ல விருந்தாக இருக்க
வேண்டும்.

‘என்னாலே தங்கம்மாவுக்கு
ஒரு நல்ல விருந்து நஷ்டம்.
இன்னைக்கு ஏதாவது சொல்ல
ஞாமா?’

‘அப்படியென்ன?’

‘இனிமே வரவேண்டாம்னு’

‘நான் சொல்ல மாட்டே’

‘நான் இங்க வர்றது உனக்
குப் பிடிக்குதா?’

‘அதுக்குத் தானே நான்
இங்கே தங்கினேன்’

‘எப்பவும் இப்படியே இருப்
பியா?’

‘எப்பவந்தாலும் என்னை
இங்கே பார்க்கலாம்’

‘அது முடியுமா?’

‘எது’

‘தங்கம்மா என்றைக்கும்
இங்கே இருப்பது’

‘வேறே எங்கே போறது’

‘யாராவது வந்து கல்யா
ணம் செய்வார்கள். அவங்க
ஓட பேசகலாம்’

‘இல்லை’

‘அதெப்படி? கல்யாணம்
வேண்டாமா?’

அவள் சிரிக்கக்கூடும் அதைக்
காண அவளுடைய முகத்தை
நோக்கினேன்; ஒரு புன்சிரிப்
போடு.

அந்த நீண்ட நீலநிறக் கண்
கள் பணித்தன.

அந்திலையேற்பட நான் ஒன்றும்
சொல்லவில்லையே. அப்படி
யானால் அந்தக் கண்ணீருக்குக்
காரணமிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவமானத்தின்
பிரகடனமாயிருக்க வேண்டும்.
இப்படி நான் ஊகித்துக்கொண்டேன்.

நான் எழுந்து கையைக் கழு
விக்கொண்டேன். சாப்பிட்ட
பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு
சமையல்கட்டுக்குப் போனான்:
அந்தக் கண்ணீருக்கு விலை சொல்
மழுதியாது. நான் அவளைப் பின்
தொடர்ந்தேன். அவள் வராந்
தாவுக்கு வந்தாள். முற்றத்தில்
இறங்கி முகத்தைக் கழுவினான்.

‘கல்யாணம் நாலு வருஷத்
துக்கு முன்னுடியே நடந்தாச்சு’

நான் நிலைகுலைந்துவிட்டேன்
பாவம்! அவள் விதவையாகி
விட்டாள். இறந்துபோன கண
வனை நினைத்து அழுதிருக்கிறார்.
மூன்று நான்கு மாதங்களாக
நான் அங்கு சென்றுகொண்டிருந்தாலும் எனக்கு இந்த விடயம் தெரியாது.

‘போனவாரம் இங்கே வந்திருந்தது’

அப்படியா! இருந்தாலும் அந்தப் புண்ணியவானை ஒரு முறையேனும் சந்திக்கவில்லையே அவர் வருவார். மாலைநேரத் தில் வருவார். மதிய நேரத்தில் பத்துப் பதினைந்து நிமிடமே அங்கிருப்பேன். நான் எப்படிச் சந்திக்கமுடியும்? அவர் வந்து கொண்டிருப்பார். சுருக்கமாகச் சொன்னால் பயப்படவேண்டிய தில்லை. அவமானம்தான் கண்ணீருக்குக் காரணம்.

‘முற்றத்தில் ஏன் நிற்கறே’

‘சாரு அவரேப் பார்த்தி ருக்குமே. சாரெப் பார்த்துப் பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாருன்று கேட்கலே’

‘அப்படிக் கேட்ட அந்த ஆனு?’

‘பெரிய பணக்காரன். அவரேக் குற்றஞ் சொல்லிப் பயனில்லை. வயசுக் காலத்திலே கால்முழுக்க தளர்ந்து போன துக்கு, நெறப்புச் சட்டியிலே தீப்போட்டுக் கொடுக்க ஒரு ஆளுவேணுமாம். அதுக்கு மருமக்களைக் கேக்கக் கூடாதோ? அவரோடை சொத்து தாய்தகப்பனில்லாதை எனக்குக் கிடைக்குமுன்னு மாமன்கள் நெனைக்கிறாங்க. நேரிலேயே ஒரு நாள் பார்த்திட்டேன். இந்தத்தடவை வந்தாப்போ, நாலஞ்சு பவுன்லை ஒரு மாலை கொண்டு வந்தாரு. வாசல்லை தலை தெரிந்ததும் நான் இந்தத் தட்டிப்பக்கம் மறைஞ்சுட்டேன். அப்யோ... சாருக்கு நேரமாகச் சோகவேணும். நேரமாயிட்டா,

விக்கொண்டே நான் வேகமாக நடந்தேன்.

கஸ்டந்தான். அவனுக்கு ஆறுதல் ஏற்படும்படி ஏதாவது சொல்லாமல் போனது கஸ்டந்தான். அவள் தனியே இருந்து அழுகொண்டிருப்பாள். அழுவதற்காகவே பிறந்தவாழ்க்கை. தாயின் பால் குடிக்கின்ற பாக்யமில்லை: தந்தையின் அன்பினை அனுபவித்ததில்லை. மகிழ்விக்க முத்தடிடன்பிறப்புக்கள் இல்லை. சிநேகிக்க ஒரு துணையும் கிடைக்கவில்லை. கிழவென்றாகுவன்புடவை கொடுக்கிறேன். எல்லோரும் சமையை ஒதுக்குகிறார்கள்.

காதில் கம்மலொன்று உண்டு. அஞ்ச பணவிடையை மிஞ்சாது. ஆபரணம் அவவள வே. கூந்தல் வேண்டிய அளவுக்கு உண்டு. அதை வாரி முடிந்து கொள்வதில்லை. பொட்டு அவள் நெற்றியை அலங்கரிக்கக் கண்டதில்லை. வெள்ளைத் துணியில் ஒரு ‘ப்ளாவுஸ்’ நால்ப்புடவை. ஆசைகள் முற்றி நிற்கின்ற பருவம். முடிவில் அவனுக்கு முக்கியமானது சின்னம்மாவின் பரிவு மட்டுமே.

அவனுடைய துக்கத்தை அகற்றுவதில் பங்கு கொள்ள எனக்கு ஆசைதான். அதற்கென்ன வழி? நான் ஒரு ஆனு?’

அந்தச் சமயத்தில்தான் என்னிடம் ரோல்கோல்டு பின் இருந்தது. சட்டையின் காலரைத் திறந்துவிட்டு ஒரத்தில் சாய்வாகப் பின்னைக் குத்திக்கொள்வேன். பெண்களுக்குத் தாவிபோல ‘பின்’ எனக்கு அலங்காரமாகத் தோன்றியது.

‘எனக்கு இதெப்போலெல் ஒன்னு வாங்கித்தர முடியுமா?’

யாரும் அறியாதபடி ஒரு
நாள் என்னிடம் கேட்டாள்.

‘இதைத் தரட்டுமா?’

நான்கைந்து பவுனில் மாலை
யைக் கணவனிடமிருந்து வாங்
கவிரும்பாத பெண்ணுக்கு எட்டனை
விலையுள்ள சேல்டிப்பின்
னின் மீது மோகம்.

‘இதுவேண்டாம். சாருக்கு
இது அழகாயிருக்கு. வேறொன்று
வாங்கித் தந்தால் போரும்.
காசு கொடுக்கறேன்’

எனக்கு அழவேண்டும்போ
லத் தோன்றியது.

அடுத்தநாள் அவள் என்னிடம் சொன்னார்: ‘சேல்டிப்பின் வேண்டாம். சும்மா கேட்டுப் பார்த்தேன். எனக்கெதற்கு’

அவள் அழவில்லை. எனது
கண்கள் கலங்கின. எட்டனைக்
கிடைக்கவில்லைப்போலும். என்
ஞுடைய பின்னையே கொடுத்து
விட்டால்— எனக்குப் பக்கத்தில்
உள்ள அம்மாவும், குழந்தைகளும்
கண்டு கொள்வார்கள்—
அவருக்குக் கெட்ட பெயர்
வரும். சங்கடங்களை மனத்திற்
கொண்டுதான் நான் அதைக்
கொடுக்கவில்லை.

பிறகு ஒருமாதமே நான்
அங்கு தங்கியிருந்தேன். அன்று
நான் அந்தப் பின்னைக் கொடுக்
கவில்லையல்லவா! அந்த விலை
மதிப்பற்ற நியிடத்தை நான்
தவற விட்டுவிட்டேன். இன்று
‘பின்’ இல்லை. அந்தப் பின்னை
ஞல் குத்துவது போன்ற வேதனை
மட்டுமே; ★

‘மல்லிகை’ யில் பிரசுரமாவதற்காகக் கதை,
கட்டுரை, கவிதைகள் அனுப்பும் எழுத்தாளர்கள்
அவற்றுடன் தபால் தலைகள் வைத்து அனுப்ப
வேண்டிய அவசியமில்லை. கைப்பிரதி ஒன்று
வைத்துக்கொண்டு அனுப்புதலே நல்லது.

அனுப்பப்படும் விஷயங்கள் இரண்டு மாதங்களுக்குள் பிரசுரமாகாவிட்டாலும் அல்லது ‘பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது’ என்ற கடிதம் வராவிட்டாலும், பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதை அறியவும்.

மேலும் அனுப்பப்பட்ட விஷயங்களின்பேரில் எந்தவிதமான கடிதப் போக்குவரத்துக்களும் வைத்துக்கொள்வதும் உசிதமல்ல.

ஆசிரியர்:
மல்லிகை

மிக்கேய்ல் டால்ஸ்டாய்
(லியோ டால்ஸ்டாயின் இளைய குமாரர்)

என் தந்தை லியோ டால்ஸ்டாய்

யாஸ்னாயா போல்யா
ஞவில் எப்பொழுதும் விருந்தி
னர்கள் இருப்பர். பல தரப்
பட்ட மக்கள், பல்வகைக் கல்
வித் தரமுடையோர், தேசிய
இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பல்
வேறு கருத்துக்களைக் கொண்
டோர் அங்கு வருவதுண்டு.
விருந்தி னர்களில் பிரெஞ்சுக்கா
ரர்கள், பிரிட்டிஷார், ஸ்லீடிஷ்,
அமெரிக்கர்கள். இத்தாலியர்
கள் ஆகியோரும் இருப்பதுண்டு.
அணைவருடனும் என்தந்தை கருத
துப் பரிவர்த்தனை செய்வார்.
யாருடன் பேசியபோதும், அவர்
களது செர்ந்த வாழ்க்கையை
யும், அவர்களது நலன் களையும்
பற்றி அக்கறையுடன் கேட்ட
றிந்து கொள்வார். சில வேளை
களில் காரசாரமாக அவர் விவா
திப்பதுண்டு; சில வேளைகளில்
அவருடன் பேசுக்கொண்டிருப்
பவர் ஒத்த கருத்துக்களை வெளி
யிட்டால், அது குறித்து மெத்
தவும் மகிழ்ச்சியடைவார்.

லாம்பிரசோ என் தந்தை
யை ஓருமுறை சந்திக்க வந்தது
எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.
(சௌலாரே லாம்பிரசோ என்ப
வர் புகழ்பெற்ற இத்தாலிய
குற்றவியல் நிபுணர்; உள்ளிய
லாளரும் கூட. 1897 ஆகஸ்டு
மாதம் அவர் யாஸ்னாயா
பேரல்யானுவக்கு விஜயம் செய்
தார். டால்ஸ்டாய் தனது டய
ரியில் கீழ் வருமாறு குறிப்பிட
ான்னார்: ‘குறுகிய மனப்பான்
மையுள்ள, அப்பாவிக் கிழவர்
லாம்பிரசோ இன்று வந்தார்’) லாம்பிரசோ குற்றங்கள் பற்றிய
தனது தத்துவத்தை நெடுநேரம்
விளக்கினார். ஆனால் என்தந்தை
அக்கருத்தினின்றும் மாறுபட்ட
டார். பின்னர் என் தந்தையும்
அவரும் ஆற்றிற்குக் குளிக்கச்
சென்றனர். அடிக்கடி யாஸ்
னாயா போல்யாவுக்கு வருங்க
தரும் ஓரிலைஞனும் அவர்களு
டன் சென்றார்; அந்த இளைஞ
ரை என் குடும்பத்தினருக்கு,

அவரது சிறு வயதிலிருந்தே நன் ரூகத் தெரியும். அவரை என் குடும்பத்தினர் அணைவருமே நேசித்தனர். அவர் அப்பொழுது ஒரு வழக்கறிஞராக இருந்தார். குற்றங்கள் பற்றிய தத்துவங்களிலும், குறிப்பாக லாம் பிரசோவின் தத்துவத்திலும் அவர் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டினார்.

காலையுணவுக்குப் பின்னர். என் தந்தை தனது படிப்பறைக்குச் சென்றுவிட்டார். சற்று நேரம் கழித்து என் தந்தையின் அறைக் கதவை யாரோ தட்டும் சப்தம் கேட்டு அவர் கதவைத் திறந்தார். அங்கு மிகுந்த பரப்புடன் லாம்பிரசோ நின்று கொண்டிருந்தார். என் தந்தையிடம் அவர் கூறியதாவது: 'காலைச் சிற்றுண்டிக்குப் பின்னர் எனது கைப்பையிலிருந்த 250 ரூபிகளைக் காணேம். நீங்களும் அந்த இளைஞரும், நானும் மட்டுமேதான் இருந்ததால், நம்மில் ஒருவர்தான் பணத்தை எடுத்திருக்க வேண்டும். என் பணத்தை நானே திருடியிருக்க முடியாது: நீங்களோ சந்தேகத்துக்கு அப்பாறப்பட்டவர்கள்; அந்த இளைஞர்தான் பணத்தை எடுத்திருக்க வேண்டும். அந்த மனிதரின் சிந்தனையில் ஏதோ குற்றம் புரிவதற்கான அறிகுறி இருப்பதை நான் ஏற்கனவே கண்டேன். அவன்தான் திருடியிருக்க வேண்டும். தவிர, அவசர அவசரமாக அவன் மாஸ்கோவுக்குப் புறப்பட்டுப் போனதிலிருந்து, சந்தேகம் ஊர்ஜிதமாகிறது... என்றார். என் தந்தையோ அவரது கூற்றை மறுத்தார். அந்த இளைஞரைத் தனக்கு நீண்ட நெடுங்காலமாகத் தெரியும் என்றும், அவர் திருடியிருக்க முடியாதென்றும் என் தந்தை வாதாடினார். பணம் தொலைந்தபோது,

அந்த இளைஞர் இங்கு இருந்ததும், அவர் அவசரமாகப் புறப்பட்டுப் போனதும் தற்செயலான நிகழ்ச்சிதான் என்றும், மீண்டும் ஒருமுறை பணத்தை நன்றாகத் தேடுமாறு என் தந்தை கூறினார். எனினும், லாம் பிரசோ தனது சந்தேகம் சரியானதுதானென்று கூறி அதற்கு ஆதாரமாகத் தனது தத்துவத்தை மீண்டும் ஒருமுறை விரித்துரைக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

அதே தினத்தன்று லாம்பிரசோ மாஸ்கோவுக்குத் திரும்பினார்; மறுநாள் அவரிடமிருந்து என் தந்தைக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. அதில், அவரது பணம் மற்றெரு பையில் இருந்ததாக வும், தான் விளைவித்த தொந்தரவுக்குத் தன்னை மனிதத்து விடுமாறும், தனது சந்தேகம் முற்றிலும் தவறென்றும் கூறி இருந்ததார் லாம்பிரசோ. என் தந்தைக்கு அது குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சி; இத்தாவியில் விண்ணானியின் தத்துவத்தை என்னிடரேயடியாகச் சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டார்.

தனது முன்னேடிகளில், பிற அணைவரையும் விட புஷ்கினை என் தந்தை பெரிதும் மதித்தார். புஷ்கினே தனது ஆசான் என்று கருதினார் அவர்! புஷ்கி னது மேதாவிலாசத்திற்கு சட்டானேர் எவருமிலர் என்பது அவரது கருத்து.

தாஸ்தாவ்ஸ்கியின் பாலும் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார் அவர். தாஸ்தாவ்ஸ்கியின் சில நூல்கள் மீது அவருக்கு அளவுகடந்தவிருப்பம். தாஸ்தாவ்ஸ்கி ஒரு மாபெரும் உளவியல் நீட்டனைர் என்று என் தந்தை கருதியபோதும், தாஸ்தாவ்ஸ்கியின் சில தத்துவக் கருத்துக்களிலிருந்து அவர் மாறுபட்டிருந்தார்.

தாஸ்தாவல்ஸ்கியின் பாத்திரங்கள் அகினவரும் ஒரே மாதிரியாகப் பேசகிறார்கள் என்று என்தந்தை விவரிக்க முடியாத சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைகளின் காரணமாக, தாஸ்தாவல்ஸ்கி என் தந்தையைச் சந்தித்தேயில்லை. தாஸ்தாவல்ஸ்கி இறந்தவுடன், அது தனக்கு மட்டுமேற்றி, உலகத்திற்கே ஒரு பேரிழப்பாகும் என்று என்தந்தை கூறுவதுண்டு.

ஒருமுறை எனது தந்தை ஒரு நூதனமான தவறு செய்தார்! ஆனால் உடனடியாக அதை அவர் ஒப்புக் கொண்டு விட்டார். இளம் எழுத்தாளர் ஒருவர் எழுதிய சிறுகதை ஒன்று அவருக்குத் தபாவில் வந்தது. அந்தச் சிறுகதை மிக அருமையானது என்று கூற முடியாவிட்டும், மிகவும் மோசமானதாகவும் இல்லை. இளம் எழுத்தாளர்கள் கவனக்குறைவாக இருப்பது—அதாவது, தெளிவாக ஒரு விஷயத்தைப் பாராதிருப்பது—என் தந்தைக்குப் பிடிக்காது.

‘ஒரு பெரிய பழைய பூங்காவைப் பற்றிய வர்ணனையுடன் கதை தொடங்குகிறது. அங்குள்ள உயரமான எலுமிக்கை மரங்களின் உச்சியில் நாரைகள் கூடுகட்டிக் கொண்டிருப்பதை அவர் கண்டு ஆச்சியியப்பட்டார். நாரைகள் எங்கு கூடுகளைக் கட்டுகின்றன என்பதை அவர் அதுவரை கண்டிராதற்காகவும், அநியாயமாக ஒரு இளம் எழுத்தாளரைப் புண்படுத்தியதற்காகவும் என் தந்தை பெரிதும் வருந்தி வருகிறது. அந்த இளைஞருக்கு உடனடியாக அவரது கதையைக் காண்டினாலே—தான் ‘ஏனோ—தாலே’ என்று விமர்சித்ததற்காக மன்னிப்புக்கோரிகிற கடிதம் எழுதினார்.

போது, தான் எதை எழுதுகிறோம் என்றகவன்துடன் தனது வேலையைச் செய்யுமாறு, அதந்தீவேலையைச் செய்யுமாறு, அதந்தீவேலையைச் செய்யுமாறு, எனது தந்தை அவரது காரியதறிசிக்குச் சொன்னார்.

இதற்குச் சில நாட்கள் கழித்து, என் தந்தை, தனது சகோதரர் செர்கி நிக்கோலே யேவிச்சின் பண்ணைக்குச் சென்றார். ஒருநாள் காலை பழைய எலுமிக்கை மரங்கள் நிறைந்த ஒரு பூங்காவில் அவர் உலாவச் சென்றபோது, அம்மரங்களின் உச்சியில் நாரைகள் கூடுகட்டிக் கொண்டிருப்பதை அவர் கண்டு ஆச்சியியப்பட்டார். நாரைகள் எங்கு கூடுகளைக் கட்டுகின்றன என்பதை அவர் அதுவரை கண்டிராதற்காகவும், அநியாயமாக ஒரு இளம் எழுத்தாளரைப் புண்படுத்தியதற்காகவும் என் தந்தை பெரிதும் வருந்தி வருகிறது. அந்த இளைஞருக்கு உடனடியாக அவரது கதையைக் காண்டினாலே—தான் ‘ஏனோ—தாலே’ என்று விமர்சித்ததற்காக மன்னிப்புக்கோரிகிற கடிதம் எழுதினார்.

தான் தவறு செய்தால் அதற்காக உடனடியாக வருந்துவார் என் தந்தை! யாரையேனும் புண்படுத்தி விட்டால் அதுகுறித்தும் வேதனைப் படுவார். ஆனால் உணர்ச்சி வயப்படும் தன்மை அவரிடம் இருந்ததால், தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல், எதையேனும் சொல்லிவிட்டு, பின்னர் அதற்காக வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார். எனினும் அதற்குப் பரிகாரம் காண்பதில்கடுபட்டு. மோதல் களைத் தவிர்த்து சரிப்படுத்தி விடுவார்.

விவசாயிகளின்பால் அவர்கொண்டிருந்த அன்னைப்

போன்றே, இயற்கையையும் அவர் நேகித்தார். இயற்கைக் குப் புறம்பானவற்றையும், நாகரிகத்தால் பாழ்ப்பட்டு நிற்கும் செயற்கையையும் அவர் வெறுத்தார்: நாகரீகத்தையே அவர் வெறுத்தார். மூடுபனியும், காடும், புலவளியும், காட்டுமலர்களும் அவரை மகிழ்வித்தன. ஒவ்வொரு முறை உலாவி விட்டு வரும்போழுதொல்லாம் அவர் மலர்க் கொத்துக்களைக் கையில் கொண்டு வருவார். புயல், பனிக்காற்று, குறுவளி போன்ற இயற்கையின் சாதாரண சீற்றங்களையும் அவர் பெரிதும் ரசித்தார்.

நகரத்தில் அவரால் நீண்ட காலம் தங்கியிருக்க முடியாது. கிராமப்புறத்திற்கே — கட்டுக் குலையாதிருக்கும் இயற்கையின் எழிலுக்கே — அவர் விரைவில் திரும்பி விடுவார். அவரது சிந்தனைகளின் மீது இயற்கை பேராதிக்கம் வகித்தது. ஒருவித தார்மீக அமைதியையும், உளப் போக்கில் நடுநிலையையும் அவர் கொண்டு இருந்ததற்கு அதுவே உதவிற்று.

பிராணிகளையும் அவர் நேகித்தார். அவற்றின் அறிவுக் கூர்மையையும், பக்தியையும்,

அவற்றிடையேயும், மக்களிடையேயும் அவை கொண்டுள்ளதிப்பையும் அவர் போற்றுவதுண்டு.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில் அவர் உலாவச் செல்லும்போதோ அல்லது குதிரையில் செல்லும்போதோ, அவரது அழகிய வெண்ணிற சைபீரிய நாயான பெல்கா வீட்டு வாசலில் அவருடன் செல்வதற்காகக் காத்து நிற்கும். ஒருமுறையேனும் பெல்கா தாமதமாக வந்ததில்லை. குறிப்பிட்ட நேரத்தில் தவருது குறிப்பிட்ட இடத்தில் வந்து காத்து நிற்கும் அது. நடந்து செல்லும்போது, காட்டில் வேறு பிராணிகளின் கால் தடங்களைக் கவனித்து, சற்று நின்று, தனக்குப் பழக்கமான வேறு நாய்களுக்கு அன்புக்குரல் கொடுத்து பின்னர் என் தந்தை வேகமாக முன்னே சென்றுவிட்டால், ஒடிவந்து அவருடன் சேர்ந்துகொள்வது அதன் வழக்கம்.

என் தந்தையின் சில நூல்களில், அவர் இப் பிராணிகளைப் பற்றிக் கூறும்போது அப்பிராணிகளின் இதயங்களையே ஊடுருவிச்சென்று பார்ப்பதுபோன்ற வர்ணனையைக் காணலாம். ★

குட்டிக்கதை

முர்த்தி

குடவில் அலைகள் அடித்தவண்ணம் இருந்தது. நீரில் பலகைத் துண்டொன்று அலைகளால் மோதப்பட்டு கரைக்கு வருவதும் பின் நடுக்கடலுக்கு அலைகளுடன் செல்வதுமாக இருந்தது. கரைக்கு வரும்போது கரையில் கிடந்த கருங்கல் ஒன்றில் பலமாக மோதிய போது கருங்கல் சிரித்துக் கொண்டது.

பெரிய அலையொன்று அந்தப் பலகையை அடித்துக்கொண்டு கரைக்கு வந்த வேகத்தில் பலகை கல்லுடன் மோதி மணவில் வீழ்ந்தது. அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கருங்கல் 'நீ ஒரு சிறிய துருபு அலைகளால் இப்படி அடித்துத் துன்புறுத்தப் படு கிருயே, என்னுடன்கூட மோதிக் கொள்கிறுயே, ஏன் உனக்கு இந்த வாழ்வு? என்று சொல்லிக் கேள்விசெய்தது.

பலகை பதில் பேசவில்லை.

பெரிய அலையொன்று வந்து பலகையை நடுக்கடலுக்கு இழுத்துச் சென்றது. யாரோ ஒரு மனிதன் உயிருக்காக தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தான். பலகை அவன் கண்களில் பட்டது, அதன் உதவிகொண்டு கரை சேர்ந்தான். பலகையை வீசிவிட்டு சென்று விட்டான். பலகை சிரித்தது. 'ஏன் சிரிக்கிறுய்' என்று கருங்கல்.

'ஏ கருங்கல்லே! பெரிதாகப் பேசினாலே, நான் இப்போ ஒரு மனிதன் உயிரைக் காப்பாற்றினேன் தெரியுமா?'

'எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டுதானிருந்தேன். கரைக்கு வந்ததும் உன்னைத் தூக்கி வீசிவிட்டுச் சென்றதையும் பார்த்தேன். நன்றி கெட்ட மனிதனுக்கு உதவி செய்வதைவிட பேசாதிருந்து விடலாம்' என்றது கருங்கல்.

'கல்நெஞ்சம் படைத்தவனே! நான் நன்றிக்காகவா உதவி செய்தேன். நான் ஒரு உயிரையாவது காப்பாற்றினேன். நீ என்ன செய்தாய்? 'என்றது பலகை கோபத்துடன்.

'நன்றிகெட்ட மனிதனுக்கு உதவி செய்வதைவிட கருங்கல் லாகவே இருந்துவிடுகிறேன்' என்றது கருங்கல்.

பலகை பேச வாயைத் திறந்தது. ஆனால் பெரிய அலையொன்று பலகையை இழுத்துச் சென்றுவிட்டது.

இவர்கள் இருவரின் பேச்சைக் கேட்ட கடல் அலை நூரைச் சிரிப்புடன் இப்படி முனுமுனுத்தது. 'மனிதரிலும் பலகையும் உண்டு, கருங்கல்லும் உண்டு.'

வரப்பு என் உடைந்தது

சிவா சுப்பிரமணியம்

ஏத்தியான நேரம். சித்தி ரை மாதத்து வெய்யில் நெருப் பாக எறிக்கிறது. பெருவிதியில் தார் உருகி, வெறுங்காலுடன் நடப்பவர்களைக் காலிங்க தான் டவமாடச் செய்யும் கொடுமை அங்குமிங்குமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

சின்னப்புவின் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த தம்பிமுத்து இரும்புப் படலையைப் பிடித்த படியே வீதியைப் பெற்றித்துப் பார்க்கிறார். ‘நெருப்பு வெய்யில்’ என்று வாய் முனுமுனுக்க நெற்றிப் பரப்பு நெளி ந்து சுருங்கி ‘இந்த வெய்யிலில் எப்படிப் போவது’ என்ற கேள்வியைக் கேளாமல் கேட்கிறது. கொஞ்ச நேரம்தான் தயக்கம். வெய்யிலுக்குப் பயந்து நின்றால் தம்பிமுத்துவின் தொழிலுக்கே அவமானம். மதிலோடு வைத் திருந்த சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீதியை நோக்கித் திரும்புகிறார்:

சின்னப்புவுக்குக் கடைசி நேரத்தில் ஞாபகமூட்டும் வித மாகத் தம்பிமுத்துவிடம் ஒரு சொல்லுச் சொல்லி வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம்.

‘அப்ப, தம்பிமுத்தன்னை அறத்து மறந்து போகாதையுங்கோ. அங்கை போய் நான் சொன்ன ‘பிளாஸிலை’ கடைச் சுக்கொண்டு பொழுதுபட வாருங்கோ:

‘அதெல்லாம் நான் மறக்க மாட்டன். அவையள் நன்கொடையிலைதான் கொஞ்சம் அடமாநிக்கினம். எல்லாத்துக்கும் பொழுதுபட வாறன்.’

தம்பிமுத்து அந்தக் கிரா மத்தில்மட்டுமல்ல, யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலேயே ‘கொடிகட்டிப் பறக்கும்’ ஒரு கல்யாணத் தரகர். முழங்காலுக்கும் மொட்டந்தலைக்கும் முடிச்சுப்போட்டா வது எடுத்த காரியத்தை தொடுத்து முடிப்பதில் வல்லவரான படியால் கல்யாணக் காலத்தில் அவருக்கு ஒரு தனிக் ‘கிராக்கி.’

சின்னப்புவின் மகனுக்கு இப்போதுதான் பதினெட்டு வயது: என்றாலும் அடுத்த ஆவணி குள் கல்யாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்பது சின்னப்புவின் விருப்பம். தையிலேயே தம்பிமுத்துவிடம் ‘குறிப்பைக்’ கொடுத்துவிட்டார். சாதகப் பொருத்தம், ‘அடிகுடி’ எல்லாம் சரிப்பட்டு வந்தபின் சீதன் விஷயத்தில் ஒரு சிக்கல். சீதனம் குறைந்தாலும் ‘நன்கொடை’ யில் ஒரு சதமும் குறைக்கக் கூடாது என்று மாப்பிள்ளையின் தகப்பன் சொல்லிவிட்டார்.

சைக்கிளைத் தள்ளியபடி வீதியில் காலைவைத்த தம்பி முத்து கொதித்து உருகிய தாரின் குடு தாங்காமல் ஒரு துள்ளுத் துள்ளிய நேரத்தில் இடுதுகால் பாதத்தில் லேசாகக் குளிர்ந்தது. அந்தக் குளிர்ச்சியினால் முகத்தில் ஏற்பட்ட மலர்ச்சி கிழே குளிந்து பார்த்ததும் கடு கடுப்பாக மாறி ஆத்திரமும் அருவருப்பும் கலந்த ஒரு உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது உடனடியாக வீதியின் ஓரத்திலே கரையிலே வளர்ந்திருந்த புற்களில் ‘ட்லிஸ்ட்’ நடன பாணியில் கால் களைத் துடைத்துவிட்டு ‘அறிவுகெட்ட சனியன்கள், மனிசர் போற வாற தெரு எண்டுகூடப் பாக்காமல் காறித் துப்பியிருக்குதுகள்’ என்று தனக்குள் முன்முனுத்தபடி சைக்கிளில் ஏறிப் புறப்படுகிறார்.

சித்திரை மாதம் தொடங்கியதும் தம்பிமுத்துவின் ‘சீசன்’ ஆரம்பித்துவிடும். ஆவணிமாதம் தமிழ் மக்களை—அதுவும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்த அளவில் ஒரு கல்யாணமாதம் என்றே சொல்லலாம். ஆவணி மாதத்தில் ஒருநாளைக்கு ஒரு திருமணமாவது நடக்காத ஊரே இல்லை என்று சொல்ல

லாம். ஆவணி மாதத்தில் கல்யாணம் நடக்க வேண்டுமானால் தம்பிமுத்துவின் ‘வேலை’ குறைந்து சித்திரை மாதத்திலாவது தொடங்க வேண்டும்: சித்திரை மாதம் ஆரம்பிக்கும் போதே தம்பிமுத்துவிடம் சாதகக் குறிப்புகள் வந்து குவியத் தொடங்கிலிரும். அதே நேரத்தில் புளிய மரத்தடிக் கள்ளுக் கடையிலும் தம்பிமுத்துவின் பெயரில் வாடிக்கைக் கணக்கு ஆரம்பித்துவிடும்.

தன்னுடைய முப்பது வருடப் புகூருக்கர் ‘சர்வீசில்’ தம்பிமுத்து எத் தண்ணீயா கல்யாணங்களை நடத்தி வைத்திருக்கின்றார் எந்த இடத்தில் அடித்தால் எந்த இடத்தில் பழக்கும் என்பது அவருக்கு யாரும் சொல்லிக் கொடுக்கத் தேவையில்லை. வாழ்க்கையில் தடுக்கி விழுந்த வர்களும் தாமாக விழுந்தவர்களும் கூட தம்பிமுத்து வின் வெற்றிப் பட்டியலில் கணிசமான அளவுக்கு இடம்பிடித்திருக்கிறார்கள். கல்யாணத்தை நடத்தி வைப்பதுதான் தம்பிமுத்துவின் வேலை. அதன்பின் அக் குடும்பங்கள் எப்படி வாழ்க்கை நடத்துகின்றன என்ற ஆராய்ச்சியில் அவர் இறங்குவதில்லை. சோற்றுக் கடையில் வயிற்றுவலி மருந்தும் விற்கவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லையே!

காலையில் வீட்டிலிருந்து புறப்படும்போது மனைவி கணக்கம்மா கொஞ்சம் கோபமாகவும் அதே நேரத்தில் கேவி போன்ற பாவனையோடும் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைத்துப் பார்க்கிறார்.

‘னார் அலுவலுக்கெண்டால் இல்லாதது பொல்லாததெல் லாததெல்லாம் சொல்லி முடிசுசுப் போடுவியள். இஞ்சை வீட்

திலீ ஒன்டு பனை வளர்த கணக் கிலை வளந்திருக்குது. இதிலை காட்டுங்கோ பாப்பம் உங்கடை கெட்டித்தனத்தை.'

'ஏதோ நீ கிழிச்சு முடிக்கப் போறமாதிரி வெட்டிக் கடைக் கிறுய். என்ன செய்தாலும் நான்தானே செய்ய வேணும். எனக்குத் தெரியும் தானே கால நேரம். பேடு குவியும் எங்கை யாவது விடியுறதே!'

தன்னுடைய இயலாமை யைச் சுட்டிக் காட்டிவிட்டானே என்ற ஆத்திரத்தில் கனகம்மா வுக்குச் சுடச்சுடப் பதிலளித்து விட்டு வந்தாலும் இப்போது அந்தப் பிரச்சனையின் பூதாகா ரந் தன்மை அவருக்குத் தெளி வாகத் தெரிகின்றது.

ஆறு பெண்களும் இரண்டு பையன்களுமாக எட்டுப் பிள்ளைகள் பிறந்த பின்னும்கூடத் தம் பிப்பிள்ளை திட்டமிட்டு நிறுத்த வில்லை. எட்டோடு நின்றது ஒரு தற்செயலான நிகழ்ச்சியே.

ஆறு பெண்களும் பருவத் தை அடைந்து அடுத்த கட்ட மான திருமணத்திற்குத் தயா ராக இருக்கின்றார்கள். இத்தனை பெண்களையும்கரைசேர்ப்பதென் பது தம்பிமுத்துவுக்கு ஒரு இமா லயப் பிரயத்தனம். வெறுங்கை முழுமிடுமா?

தம்பிமுத்துவனின் முத்தமகள் சரசுவுக்கு வரப்போகும் ஆடி பதினைந்தாந் திகதியுடன் முப் பத்தைந்து வயது முடிவடைகின்றது. திருமண வாழ்வின் சுவையில் பாதிக்குமேல் அனுபவித்து முடிக்கவேண்டிய வயதிலே 'முத்தல் குமராக' இருக்கும் அவருக்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்ற என்னம் தம்பி முத்துவுக்கு இல்லாமலில்லை.

சரசுவின் சாதகத்தில் ஒரு குறை. உதயத்தில் செவ்வாய் உள்ள சாதக காரருக்குத் திரு மணம் இலகுவில் கைகூடாதென் பது சோதிடத்தில் நம்பிக்கை யுள்ளவர்கள் மத்தியில் நிலவும் ஒரு பலமான கருத்து. மேல் நாடுகளில் சோதிடத்திலேயே நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் மத்தியில் நடைபெறும் திருமணங்களைப் பற்றியோ இங்கே சோதிட சம்பிரதாயங்களுக்கு உட்பட்டு நடைபெறும் பல திருமணங்கள் படுதோல்வியடைவதைப் பற்றியோ அவர்களுக்கு அக்கறையில்லை. தம்பிமுத்துவின் கைக்கு ஆயிரக்கணக்கான சாதகங்கள் வந்து சேரும்போது சரசுவின் சாதகத்தில் குறை இருப்பது அவருக்கு ஒரு பிரச்சனையல்ல. சரசுவுக்கு உச்சப் பொருத்தமான எத்தனையோ சாதகங்கள் அவரின் கைக்கு வந்துபோயும்கூட இதுவரையும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை—நடக்க முடியவில்லை.

தம்பிமுத்து தன் குடும்பத்தைப் பற்றி ஏதாவது சிந்திக்க வேண்டுமானால் பகலில்தான் முடியும். ஏறக்குறைய எல்லா இரவும் தம்பிமுத்து வெறும் தம்பிமுத்துவாக இல்லாமல் தனக்குள் 'புளிய மரத்தடிப்' புதிய சக்தியை ஏற்றிய நிலையில் புத்துலக வாழ்விலேயே இருப்பார். பகலிலும் 'ஹர்ச்சோலி' குறைவாக உள்ள நாட்களில் தான் குடும்பத்தைப் பற்றிய எண்ணம் தோன்றும். ஆனால் இன்று 'ஹர்ச்சோலி' அதிகமாக இருந்தபோதிலும் குடும்பத்தைப் பற்றி நினைப்பதற்குக் கனகம்மா காலையில் சொன்ன வார்த்தைகள் காரணமாக இருக்கலாம்.

தலைப்பிள்ளை என்ற வார்ணசையில் சரசுவைப் படிக்கவைத் தது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்று இன்று தம்பிழுத்துவின் மனதில் தோன்றுகின்றது. பல திறமைகளுடன் ஜீ. சி. ஈ. பரீட்சையில் சித்தியடைந்த பெண் ணுக்கு ஒரு உத்தியோக மாப்பிள்ளையை எடுத்துக் கொடுக்காவிட்டால் அவரின் புரோக்கர் தொழிலுக்கு அவமானம் ஏற்படுவதோடு எதிர்காலத்தில் அவரைத் தேடி யாரும் வரமாட்டார்கள். எத்தனையோ உத்தியோக மாப்பிள்ளைகளை அவருக்குத் தெரியும். அதனால் என்ன. அறுபது ரூபா சம்பளம் காரணுக்கே ஆணவிற்றுச் சிதனம் கொடுக்க வேண்டிய இந்த நாளில் தம்பிழுத்துவால் என்ன செய்யுமிடியும்? ஆகக் குறைந்த சிதனமாவது கொடுக்கும் வல்லமை தம்பிழுத்துவுக்கு இருந்திருந்தால் இப்போது பேரப்பிள்ளைகளைக் கண்டிருப்பாரே.

சரசுவைப் பற்றிய கவலை களை வாய்விட்டு வெளி யே ய சொல்லிக் கணக்மாவின் மனத் தில் கவலையை ஏற்படுத்த அவர் விரும்புவதில்லை. சில வேளைகளில் கணக்மா ‘உவள் சரசுவை நெடுக உப்பியே விடுகிறதே’ என்று பேச்க வாக்காகத் தொடங்கும் போதெல்லாம் ‘என்னைப் போலை ஒருத்தன் அவருக்கும் வரமாட்டானே’ என்று கேட்டுக் கணக்தின் வாயை அடக்கிவிடுவார்.

அந்த நேரத்தில் இருவர் மனதிலும் பசுமையான பழைய நினைவுகள் நிழலாடத் தொடங்க இருவருமே மௌனமாகி விடுவார்கள்.

தம்பிழுத்துவுக்கும் கணக்மாவுக்கும் பொருத்தம் பார்த்

துச் சிதனம் பேசிக் கல்யாணம் நடக்கவில்லை.

வாலைப் பருவத்தைத் தொட்டுத் தடவி நின்ற கனகம் மாவின வாளிப்பான உடற்கட்டில் மயங்கிப்போன தம்பிழுத்து அடிக்கடி அந்த வீட்டைச் சுற்றத் தொடங்கினார். வாளிபன் தம்பிழுத்துவின் எத்தனையோ பக்ரதப் பிரயத்தனங்களின்பின் கனகம்மாவும் கள் ஓமாகப் பார்த்து மெள்ளச் சிரிக்கத் தொடங்கினார். அன்று முளைவிட்ட அவர்களின் காதல் நாஞ்கு நாள் வளரத் தொடங்கியது. ஒருநாள் தம்பிழுத்தருக்குத் தெரியும் வந்த நேரத்தில் கனகம்மாவைத் தன் வீட்டுக்கே கூட்டி வந்துவிட்டார்.

எண்ணச் சூழல்களோடு சயிக்கினை ஒட்டிக்கொண்டு வரும் தம்பிழுத்து சந்தசாமி கோவிலிடிக் கடைக்கருகில் சுருட்டுக் கடைச் சுந்தரம் நிற்பதைக் கண்டதும் சயிக்கினிலிருந்து கீழே இறங்குகின்றார். இந்த ‘சீசனில்’ சுந்தரமும் தம்பிழுத்துவின் தயவை நாடும் ஒருவர்.

‘சுந்தரம் ஒரு பெடியன்றை குறிப்பு வந்திருக்கு, உதயத்துச் செவ்வாய்க்கு அசல் பொருத்தம். மாப்பிள்ளைக்கு வயதுதான் கொஞ்சம் கூட.’

இதைச் சொல்லும்போது சுந்தரத்தின் இதயத்தை இனந்தெரியாத ஏதோவொன்று அமுக்குவது போல இருக்கிறது. சரசுவைப்போலச் சுந்தரத்தின் மகனுக்கும் உதயத்தில் செவ்வாய்தானென்றாலும் மாப்பிள்ளையின் வயது சரசுவுக்குத்தான் பொருத்தம். சுந்தரத்தின் மகனுக்கு இருபத்தியூன்று வயது தான். ஆனால்.....

‘எந்த ஊரில் ஆட்கள் தம்பி முத்தண்ணே’ என்று கேட்டபடி சுந்தரம் ஆட்கள் இல்லாத இடத்திற்குத் தம்பிமுத்துவை அழைத்துச் செல்லுகின்றார்.

‘உடுவிலில் ஆட்கள். விதானை செல்லத்துரை பகுதிக்குச் சேர்ந்தவை.’

‘பக்கத்து ஊர். அந்த விசயம்தான் வெளிவந்திடுமோ என்று யோசிக்கிறன். மற்றும் படி ஆம்பிளைக்கு வயது கூட இருந்தாத்தான் என்ன?'

சுந்தரத்தின் மகள் பக்கத்து வீட்டு வாலிப்போன்று ஏற்பட்ட தொடர்பின் காரணமாகக் கருச்சிதைவு செய்யவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகியவள்.

‘துக்கேள் பயப்படுகிறாய். பேச்சுக்கால் நடக்கிற விசயத்தை மட்டும் ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் வைச்சிரு. மற்றதெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளிறன். சின்னத்தம்பியின்றை பெடிச்சி பிள்ளையாகப் பெத் தெடுத்தும் ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் முடிச்சு வைச்சனான் உதுபெரிய விசயமே.’

சுந்தரத்துக்குப் பெரிய திருப்பதி. தம்பிமுத்து வீட்டுக்குப் புறப்படுகின்றார். சுந்தரத்திடம் கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகள் திரும்பத் திரும்பாவரின் காதிலே ஓவிக்கின்றன.

சின்னத்தம்பியின் மகள் முப்பத்திமுன்று வயதில்தான் திருமணம் செய்தவள். ஆகுங்காலத்தில் ஆகவேண்டியது ஆகாத காரணத்தால் பருவஉணர்ச்சிகளின் இயற்கையான தாக்கத்துக்கு உட்பட்டு அவள் ‘கன்னித் தாய்’ ஆகவேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது. சின்னத்தம்பியிடம் ஏராளமான பணம் இருப்பதால் அவன் குடும்பத்தோடு எங்கோ ஒரு ஊருக்கு ‘ஓய்வுக்’ காகச் சென்று அங்கேயே ‘எல்லாவற்றையும்’ முடி த்துக் கொண்டு பிறந்த ஊருக்கு வந்து இப்போது கல்யாணம் செய்து குடியும் குடித்தனமுமாக இருக்கின்றார்.

அந்த நினைவு அலைகளுக்கு மத்தியில் மின்னற் கீற்றைப் போலச் சரசுவின் முகம் தோன்றி மறைய.....

தம்பிமுத்தரின் நெஞ்சு கனத்து; தொண்டை காய்ந்து...

‘சே— இதென்ன விசர் நினைவு. அவன் சின்னத்தம்பி காகச் சேர்க்கிற எண்ணத்தேரடை இருந்ததை விட்டுப் பிள்ளையளைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டவனே. அதெல்லாம் பிள்ளைவளர்ப்பிலைதானே தங்கியிருக்கு’

தம்பிமுத்து வீட்டுக்கு ஸ்துமையும்போதே புயல் அடித்து ஒய்ந்தது போல இருக்கின்றது. மிகவும் மெதுவான குரவில் புரிந்தும் புரியாமலும் சரசுவை ஏசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் கணக்மா. இரண்டு கைகளாலும் அடிவயிற்றை ஏந்திப் பிடித்தபடி தூண்ணே சாய்ந்து கொண்டிருக்கும் சரசுவின் நெற்றி சுருங்கு, கண்கள் சிறுத்து, மேலுதடும் நாக்கும் கீழுதட்டை மூர்க்கமாக நெரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தம்பிமுத்தைக் கண்டதும் கணக்மாவின் கோபம் அவர்மேல் திரும்புகின்றது:

‘ஊரில் துளாவாரத்துக்கு வெளிக்கிட்டிடுவியள். இஞ்சை, ஆரிட்டையோ வாங்கி வைச்சுக்கொண்டு காலமை துவக்கம் பிரட்டிப் பிராட்டிச் சத்தி எடுக்கிறார்கள். இனி என்னெண்டாலும் செய்யுங்கோ.’

கரவைத் தயாளன்

கடமூறு

கவிதை வானில் புதுமைப்பித்தன்

'கவிதையைக் கலையின் அரசி என்பார்கள். கல்லாத கூஸ் என்பார்கள். கவிதை என்றால் என்ன? யாப்பிலக்கண விதி களைக் கவுனித்து வார் த்தை களைக் கோர்த்து அமைத்துவிட்டால் கவியாகுமா? கவிதையின் இலக்கணங்கள் என்ன? கவிதைக் குப் பல அம்சங்கள் உண்டு. ஆனால் அவைகளின் கூட்டுறவு மட்டும் கவிதையை உண்டாக்கி விடாது. கவிதையின் முக்கிய பாகம் அதன் ஜீவ சக்தி. அது கவிஞர் நூல் து உள் மனதின் உணர்ச்சி உத்வேகத்தைப் பொறுத்துத்தான் இருக்கிறது'.

இப்படி கவிதைக் கொரு சிறந்த புதுமை இலக்கணம் மைத்து வைத்தவர் புதுமைப் பித்தன் என்கின்ற வேளுர் வெ. கந்தசாமியாவர். இவரின் கவி

தைகளை வாசிக்கும்போது நாம் எம்மையறியாமலேயே அவரது கவிதா பாத்திரங்களுடன் ஒன்றிலிகிரௌம். இவர் கவிதை உலகில் தனக்கென்றென்று சீரிய பாதையை அமைத்துக் கொண்டவர். இவர் அமைத்த பாதையை எமது பண்டைய இலக்கிய ஏடுகளை மட்டும் கற்றுத் தேர்ந்த பண்டிதர் களும் வித்துவான்களும் 'குப்பை' என்று தூஷிக்கவும் செய்தார்கள். ஆயினும் மேல்நாட்டு இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்த சிலர் தமிழ்க் கவிதைவானில் புதிய பாணிக்கவிதைகள் வருவதை ஆதரித்தார்கள். மகாவிபி பாரதி மறைந்தபின் எத்தனையோ மறு மலர்க்கி எழுத்தாளர்களும் கவிஞர்களும் புற்றிசல்போல் வெளிக்கிளம்பினார்கள். ஆனால் இவர்கள் பாரதியின் பாணியைப்

பின்பற்றி கருகளேயெழிய
புதிய உத்திகள் எதையும் தமது
படைப்புகளில் புகுத்தத் துணியலில்லை. ஆனால் புதுமைப் பித்தன் தனக்கென்றெழுரு பாணியை
அமைத்துக் கொண்டு திடுதிப் பென்று கவிதை உலகில் பிரவேசித்தார்: அன்னரின் கவிதைகள் வாசிப்போர் மனதில் ஒரு வகைப் புத்துணர்ச்சியை உண்டாக்கின.

பாரதியின் வழிவந்த புதுமைப்பித்தனும் நாட்டின் மூலை முடுக்கெங்கனும் நடைபெறும் முற்றங்களையும், கொடுமைகளை

யும் ஆழ்ந்து நோக்கினார்: அந்த நோக்கவின் பிரதி பலிப்பாக கொடுமைகள் புரியும் கொடி யோரை நெயாண்டி செய்து கவிதைகள் இயற்றினார். இதன் பிரதிபலிப்பாக ‘நிசந்தானே?’ என்ற மகுடம் ழண்ட கவிதையொன்றில் ‘சத்தியமாய்க் கேட்கின்றேன், சரஸ்வதி நிசந்தானே?’ என்ற கேள்விக் குறியை எழுப்புகிறார். பண்டைத் தமிழ்க் காவியமான மகாபாரதத்தின் கண் துச்சாதனன் துகிலுரிப்படலம் கற்பிக்கும் மூட நம்பிக்கையைக் கண்டு:-

“நிச்சயமாய்க் கேட்கின்றேன்
ஒரு வார்த்தை!
துச்சாதனனுரிந்த
துகிலென்ன சருகென்ன
தொட்டிரியத், தொட்டுரிய
தோன்றுத சூனியமாம.....”

என்று கேட்டு நெயாண்டி செய்கின்றார். அதாவது துரியோதனன் ஏவவின் பேரில் துச்சாதனன்திரெளபதையின்துகிலுரிந்த போது கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் அருளால் அவளது துகில் உரிய உரிய ‘தோன்றுத சூனியமாம்’ அதாவது முடிவிலாமல் நீண்டுகொண்டே போனது என்பதை. இங்கு கவிஞரது நெயாண்டி... சூனிய ‘மாம்’ என்ற சொல்லில் ‘ஆம்’ என்ற இறுதியில் தொனிப்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்றைய சாப்தத்திலே ஒரு எழுத்தாளன் காலமாகி விட்டானென்று அவளைச் சாக்காகக் கொண்டு நிதி திரட்டுவதும், சிலை அமைப்பதும் சர்வசாதாரணமாகப்போய்விட்டது. உயிருடனிருக்கும்போது ஒரு

கவிஞர்யோ அவிலது கவிஞர்யோ வாழவைக்க மூடியாத இந்த சமுதாயம் அவன் இறந்த பின் அவனைப் போற்றுகிறோம் என்று சொல்லி போலி மரியாதை செய்கிறது. வெட்கக்கோடான அருவருக்கத்தக்க நடைமுறையை புதுமைப் பித்தன் நேரிலேயே கண்டார். எப்போதன்றால் தமிழகத்துச் சிறுகதையுலில் கு. ப. ராஜகோபாலன் என்பவரை வாசகரிகள் கட்டாயம் அறிந்திருப்பார்கள். கு. ப. ரா. இறந்தபின்பு அவரை வையமாகக் கொண்டு விலதனிப்பட்ட நபர்களாலும், ஸ்தாபனங்களாலும், பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் நிதி வகுவிப்பு நடைபெற்றது. இதைத் தன்கண்ணேயே கண்ட புதுமைப் பித்தன் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கீழ்க்கண்ட பாடலைப் பாடினார்.

“இத்தனைக்கும் மேலே
 இனி ஒன்று: ஐயா நான்
 செத்ததற்குப் பின்னால்
 நிதிகள் திரட்டாதீர்
 நினைவை விளிம்புகட்டி
 கல்லில் வடித்து
 வையாதீர்
 வானத்து அமரன்
 வந்தான்கான்! வந்ததுபோல்
 போனான் கான் என்று
 புலம்பாதீர்”

அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும் யதார்த்த வாதத்தினின்று வேறுபட்டு வெறும் கற்பணை வாதத்தில் மிதந்திருந்தனர். இதற்கு இவர்களின் படைப்புகளில் அவரவரது தனிப்பட்ட உணர்ச்சியின் பிரதிபலிப்பே ஒலித்தது அல்லாம் நாட்டு மக்கள்து உண்மை நிலைகள் பலப் படவில்லை. தாம் வாழும் நாடு பசி, பட்டினி நிறைற்று வளர்கள் நியிருப்பினும் வீட்டு நிலத்தை சாணகத்தால் மெழுகுவது போல் கற்பணையில் நாட்டை வளமுள்ள நாடாக மாற்றி விடுவர்.

“எந்தையவர்கள் நாடல்லோ இமையவர்கள் நாடு இமவானின் ஆதரவில் இருந்துவரும் நாடு கந்தமலர் பூச்செறிவில் கடவுளர்களோடு கன்னியர்கள் கந்தருவர் கவித்துவளர் நாடு என்று பல சொல்லியதை சொல்லவில் நம்பி எவனுக்கும் மண்டியிடும் ஏந்துடிய நாடு……”

என்று தமிழர்களாகிய நாம் பழம்பெருமை பேசிப்பேசி பாழ் வழியைநோக்கிப் போகும் பள்ள வழியை எவ்வளவு திறமையாக நையாண்டி செய்கிறோம். இத்தோடு விட்டு விடாமல் தொடர்ந்து……

‘ஆற்றுக் கரையருகே அணி வயல்கள் உண்டு’ என்று கூறி விட்டு படாரென அடுத்த வரியில் ‘சோற்றுக்குத் திண்டாட்டம் சொல்லி முடியாது’ என்னும் போல் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறோம். ★

இதற்கெல்லாம் முரண்பாடான ஒரு பாதையில் காலை வைத்தார் புதுமைப்பித்தன். அவர் நாட்டின் உண்மை நிலையை மறைக்காது உள்ளத்துள்ளபடி எடுத்துக் கூறினார். விஷப்பூச்சிகளை நையாண்டி செய்து அரங்கத்துக்குக் கொண்டுவந்தார். இதை அந்த நேரத்தில் எமது நாட்டுப் பொட்டுக்கேட்டை உடைத்துக் காட்டுவதான்று பொங்கி எழுந்த இலக்கியவர்திகளும் (?) உளர். புதுப்பைப்பித்ததனே இவர்களையெல்லாம் அலட்சியப் படுத்தினார். போலி வேடந்தாங்கிய இலக்கியவாதிகளை அம்பலப் படுத்தினார்.

கிறூர். அதாவது வளம்பெருக்கவழி இருந்தும் நாம் கையாலாக காதவர்களாக சோம்பேறிகளாக இருக்கின்றோம் என்பதை எவ்வளவு தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறோம்.

இப்படி அருமை பெருமையான கருத்துக்கள் பொதிந்தகவிதைகளை எமக்களித்த புதுமைப்பித்தனவர்களை பொதுவாகச் சொன்னால் கவிதைவாளினாரு திருப்புமுளை எனலாம். ★

லங்ஸ்டன் ஹெஜஸ்

தமிழில்: முருகையன்

என்னிடம் என்ன இழக்க உள்ளது?

பின்சாட்டையாரே யின் சாட்டையாரே
யாரென என்னை நினைத்துக் கொண்டார்?
யின் சாட்டையாரே பேசவீர், ஜயா
என்னை யாரென என்னைக் கொண்டார்?
வரிகளை உயர்த்தி என் வேதனம் நிறுத்துவீர்
வியட்நாமுக்கு என் மகனையும் அனுப்புவீர்.

தரக்குறைவான வீடுகள் தருகிறீர்
தரக்குறைவான பள்ளிகள் தருகிறீர்
வீடுகள் பள்ளிகள் இநிதரமானவை.
வெள்ளையரல்லா எங்களை எல்லாம்
இழிதர மடையர் என்று நினைக்கிறீர்?

சிறுபணம் சேர்க்க ஓர்வேலை நான்தேடினால்
சிறிது காசுமைக்கும் பொருட்டாய் நான் ஓர்
வேலை தேடும் முயற்சியில் இறங்கினால்
என்னதான் தருகிறீர்? வெள்ளைக் கைகளால்
முதுகுப் பின்புறம் சாட்டையை வீசவீர்.

உலகமோ பெரியது, மிகவும் பெரியது
உருண்டையாய், பெரியதாய், ஒளிர்வதாய் உள்ளது.
யின்சாட்டையாரே, பெரியதில் வுலகம்!
பெரிய இவ்வுலகில், கறுப்பும் மஞ்சளும்
பழுப்பும், கவிலமுமாக என் போன்ற
மக்களே நிரம்பி வழிக்கிறார்; தெரியுமோ?

பின் சாட்டையாரே, பின் சாட்டையாரே
 என்னிடம் என்ன இழக்க உள்ளது?
 பேசும், பேசும் பின் சாட்டையாரே
 என்னிடம் என்னதான் இழப்பதற் குள்ளது?
 உம்மை விட்டு நான்னிலக நீணக்கிறேன்
 பழைய உமது இழிந்த புலம்பலைய்
 பாடும்படியாய் விட்டு நான் நீங்குவேன்.

பிலாக்கணம் வைத்துப் புலம்பவேண்டியவர்
 நீரே, நீரே பின்சாட்டையாரே
 நீரே பிலாக்கணம் வைப்பதற் குரியவர்.

உணர்வுகள்

நித்தியா

அவள் பார்வை
 ஒளிக் கோர்வை
 கவைச் சேர்வை
 ஒரு தேவை...!

அவள் திரிப்பு:
 மலர் விரிப்பு
 எழிற் துடிப்பு
 தரும் களிப்பு...!

அவள் பேசுக்:
 மென் காற்று
 ஒரு பாட்டு
 தா ஸாட்டு...!

அவள் அஞ்சவு
 மலர் நடனம்
 அவள் அகன்றுள்
 நான் ‘மரணம்...!’

ஆசை

கிழவருக்கு ஆசை பீறிடுக்கொண்டு வந்தது. நாக்கினால் உதடுகளைத் தடவிக்கொண்டார்.

என்ன செய்வது! ஆசை அறுபது நாட்களுக்கு என்று சொல்வார்கள். இது அறுபது வயதாகியும் விட்டபாடில்லை. கிழவர் ஆசைப்பட்டதும் அப்படி ஒன்றும் பெரியபொருள்லை; வெறும் கடலைதான்.

இரு மணி நேரமாகப் பஸ்ஸையே காணேம். வெய்யிலும் உச்சிக்கு ஏறிவிட்டது. மனதில் விஸ்வருபம் எடுத்த ஆசையின் தகிப்பில், கிழவருக்கு வெய்யில் அவ்வளவாக உறைக்கவில்லை. ஆனாலும் அந்த நெந்துபோன மஞ்சள் டெர்வின் சேர்டுக்குள் உடல் அவிந்து கொண்டுதானி ருந்தது. கால்சட்டைப் பைக்குள் கையைவிட்டு அந்தப் பத்துச்சத நாணயத்தைத் தடவிப்பார்த்துக் கொண்டார்.

கிழவருக்கு ஆஸ்தமா. கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் மருந்து எடுத்துவிட்டு வந்து வத்தனைச் சந்தியில் நிற்கிறார். அக்பார் டவுனுக்குப் போக

வேண்டும். பஸ்ஸைக்காணேம்! ஒருமணி நேரமாகக் காத்திருக்கையில்தான் அந்தக் கடலைக்காரன், கண கணவென்று மணி யை அடித்தவாறு வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்து அவர்களிடே நிறுத்தினான். அந்த வண்டியின் மேல்தட்டில், பேசினிலிருந்து ஆவி வந்துகொண்டிருந்தது. கம கமவென்ற வாசம் மூக்கைத் துளைத்தெடுத்தது. கிழவரின் வாயில் நீரூறிற்று. நாக்கினால் உதட்டைத் தடவிக்கொண்டார்.

அவரை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்புவதற்காக கிழவி அவரது மஜைவி, லீட்டில் இருந்த பழைய ஹார்லிக்ஸ் போத்தல் களையும் ஒரு மூத்தல் பழைய பேப்பரையும் போத்தல்காரனிடம் விற்றுக் கொடுத்த பணத்தில் மிகுதிதான் அந்தப் பத்துச்சதம். அவரின் கைகள் இன்னமும் அந்தப் பத்துச்சதத்தை உருட்டிக் கொண்டு இருந்தன.

பேசினில் இருந்த கடலையைக் கடலைக்காரன் கிளரிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஆவியுடன் கமகமவென்றிருந்த வாசம்

அப்படியே முக்கைத் துளைத்தெ
டுத்தது. ‘சா... என்ன வாசம்’
வாயில் ஊறியது எச்சில்.

‘பத்துச் சதம் கடலை’ ஒரு
சிறுமி காசை நீட்டுகிறார்.

அந்த பஸ்நிலையத்தில் வெய்யில் கடுமையாக இருந்தது: பஸ்ஸாக்காகக் காத்து நின்றவர்களைவரும் எதிர்ப்புறத்தில் இருந்த கட்டடத்தின் ஒன்றரை அடி நிழலின்கீழ் ஒதுங்கி நின்ற இருந்தார்கள். கிழவருக்கும் அந்த ஒன்றரையடி நிழல்தான் தஞ்சமளித்திருந்தது. அவருக்கருகே முக்காடிட்ட முஸ்லிம் பெண் மௌருத்தி குந்தி இருந்தவாறு தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தாள். அப்பால் ஒரு டெர்வின் சேர்ட் ரேஸ் பேப்பரில் மூழ்கி யிருந்தது. ‘வாப்பா நானுவாறே வாப்பா’ என்று சிறுங்கிய குரவில் நின்ற ஒரு சிறுவனை அணைத்தவாறு நின்றிருந்தான் ஒருவர்.

கிழவரின் கண்கள் கடலை வண்டியை நோட்டமிட்டன. கைகளும் அந்தப் பத்துச்சத நாணயத்தை விட்டபாடில்லை.

சுருட்டி வைத்திருந்த கடதாசிச் சுருள் ஒன்றை உருவி எடுத்து, பேசினில் இருந்து நாலு கரண்டி கடலையை அள்ளிப் போட்டு, தேங்காய்த் துண்டுகளையும் மேலே தூவி சிறுமியிடம் கொடுத்தான் கடலைக்காரன். சிறுமியும் இரண்டு கடலையை எடுத்து வாயில் போட்ட பின்னர் தான் அப்பால் நகர்ந்தாள். பொன்னிறமாக இருந்த கடலையும் அதில் வெள்ளை வெளேர்என்றிருந்த தேங்காய்த் துண்டுகளும்... ‘அட்டா என்ன மணம்... என்ன மணம்...’ கிழவருக்கு நிலை கொள்ளவில்லை. கைகள் பத்துச் சதத்தை இறுகப் பற்றின. இந்தக் காசுக்கு கட

லையை வாங்கிவிட்டால் வீட்டுக்கு நடந்துதான் போகவேண்டும். இந்த வெய்யிலில் அது முடிகிற காரியமா?

இந்த வயசில் அப்படி என்ன ஆசை? அவர் முன்னர் ஒருபோதும் சாப்பிடாத கடலையா?

கடலைக்காரன் வண்டியின் கீழ்க்கதவைத் திறந்தான். உள்ளே ‘ஸ்டல்’ எரிந்து கொண்டிருந்தது எண்ணிப் பத்துத்தடவை காற்றடித்தான். ‘ஸ்டல்’ முன்னைவிட பலத்தசப்தத்துடன் ‘ஸ்’ என்று எரியலாயிற்று. பின்னர் கதவைச் சாத்திவிட்டு பீடி ஒன்றைப் பற்றவைத்தான். கடலை பேசினிலிருந்து ஆவி முன்னைவிட அதிகமாக வந்தது.

‘சத்தாயட்ட கடலதெண்ட’

கடலைக்காரன் பீடி யை உதட்டின் ஓரத்தில் செருகிவிட்டுக் கடதாசிச் சுருள் ஒன்றை எடுத்தான். கிழவரின் கண்கள் கடலைசாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த சிறுமியை நோக்கின. அவள் ஒவ்வொரு கடலையாய் எடுத்து வாயில் போடுகையில் கிழவர் உமிழும் நீரை மிண்டி விழுங்கினார்.

அப்பொழுது தெருவழியே வந்த நாயோன்று அவரெதிரே நின்று பார்த்தது. அதன் பாரவை கிழவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ‘ஏண்டா கிழவா! கட்டேல போற வயசிலும் கடலை ஆசையாடா?’ என்று கேட்பது போவிருந்தது அதன் பாரவை.

‘ச்சு..... ச்சு.....’ என்று கைகளை வீசி விரட்டினார். அது ஒருமுறை துள்ளிவிட்டு சற்றுத்தள்ளி நின்று அவரைத் முறைத் துப் பார்த்தது.

கொழும்புக்குச் செல்லும் பஸ்ஸோன்று வந்து கிழவரைத் தாண்டிச் சென்று சற்றுத்தள்ளி நின்றது. ஏற்கிறவர்களும் இறங்குகிறவர்களும் இடிபட்டுக் கொண்டார்கள்.

'வாப்பா! நானும் வாற வாப்பா!' முன்னர் சிலூங்கிக் கொண்டு நின்ற சிறுவன், இப்பொழுது கையையும் காலையும் வீசி அழுதுகொண்டிருந்தான். அவனது தந்தையின் முகம், பஸ்ஸின் யன்னலுக்கூடாகத் தெரிந்தது.

'மவன் அளாம ஊட்டுக்குப் போ' ஆதரவோடு கூறினான் அந்தத் தந்தை. இவனே கைகளையும் கால்களையும் வீசி அழுதான். பஸ் புறப்பட்டது.

'மவன் கடலை வாங்கித் தின்னுட்டு ஊட்டுக்குப் போ மவன்!' என்று கத்தியவாறு பத்துச்சத நாணயம் ஒன்றையன்னலுக்கூடாக வீசினார் தந்தை. அது கிழவரின் எதிரில் வந்து விழுந்தது. பஸ் மெதுவாகச் சென்று மெயின் ரோட்டில் இடப்பக்கமாகத் திரும்பியது. சிறுவன் பணத்தை எடுக்காது பஸ்ஸின்பின்னால் ஓடினான். 'வாப்பா! வாப்பா!' அவிழ்ந்து விழும் கால்சட்டையை ஒற்றைக்கையால் பிடித்தபடி ஓடினான்.

கிழவரின் எதிரே கிடந்த பத்துச்சதம் அவரைப்பார்த்துச் சிரித்தது. மெயின்ரோட்டபக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினார். பஸ்ஸைக் காணேயும்; சிறுவனையும் தான்.

'இதை எடுப்போமா?' கிழவரின் மனதில் ஒரு நப்பாசை. வலது பக்கம் பார்த்தார். இன்னமும் அந்த முக்காடு போட்ட கிழவி தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தாள். டெர்வின் சேர்ட்.

இன்னமும் ரேஸ் பேப்பரில் மூழ்கியிருந்தது. இப்போது அதன் வாயில் சிகிரட்டுக்கைந்துகொண்டிருந்தது. கடலைக்காரன் கிழவருக்கு முதுகைக் காட்டியவாறு நின்றிருந்தான். கடலை வண்டியைச் சுற்றி ஐந்தாறு வெள்ளையினிபோர்மகள்; கான்வென்ட்மாணவிகள் என்று தெரிந்தது. வாங்கிய கடலையை தமக்குள் பங்குபோட்டுக் கொண்டு கிழவரைத் தாண்டிச் சென்றார்களே இரு மாணவிகள் போகும்பொழுதுக்கள் வெள்ளைச் சப்பாத்துக்களால் அந்தப் பத்துச்சத நாணயத்தை மிதித்துக்கொண்டு சென்றார்கள். கிழவருக்கு இடப்புறத்தில் சுருண்டு கிடந்தது நாய்; சற்று முன்னர் கிழவரைப்பார்த்து முறைத்த நாய்.

கிழவரின் பார்வை சந்தியை ஒருமுறை வலம்வந்தது. யாரும் அவரைக் கவனிப்பதாய்த் தெரியவில்லை. 'இந்தப் பத்துச்சத நாணயத்தை எடுத்துவிடுவோம்' கிழவர் துணிந்துவிட்டார்,

மெல்ல ஓர் இருமலை வரவழைத்துக் கொண்டார். எச்சிலைத் துப்புகிறுந்போல் ஓரடி முன்னால்வந்து பாவணைபண்ணி விட்டு மீண்டும் பின்னால் போனார். அப்படிப் போகும்பொழுது வலது காலால் அந்தப் பத்துச்சதத்தை இழுத்து எடுத்துக் கொண்டார். மெல்லக் குளிந்து கையிலும் எடுத்துவிட்டார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். யாரும் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் அந்த நாய்மட்டும் அவரைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அது அவரை முறைத்துப் பார்ப்பது போல் இருந்தது. கிழவரின் நெஞ்சு 'படக்' கென்று அடித்துக்கொண்டது. உடல் திமரென வியர்த்துக் கொட்டியது. கால்

களில் இலேசான நடுக்கம். காசைப் பழையபடி போட்டு விடுவோமான்று யோசித்தார்.

கடலை வண்டிக்காரன் கணக்கனவென்று மணியடித்தான். பழையபடி கிழவரின் நாசியை கடலைமணம் துளைத்தெடுத்தது.

'ச்சி... கேவலம் ஒரு நாய்...' இப்போது தயாராகி விட்டார். கடலை வாங்கித் தின்றவர்போல ஒரு திருப்தி கம்பீரமாகக் கடலை வண்டியை நோக்கி நடந்தார். 'இந்தாப்பா பத்துச் சத்துக்குக் கடலை குடு' காசை நீட்டி ஞார். பொன்றிறக் கடலையில் வெள்ளை வெளேர் என்று தேங் காய்த் துண்டுகள் நிறைந்த கடலைச்சுருள் அவர்களைக்கு வந்தது. மெல்லிய புன்சிரிப்புடன் கடலை ஒன்றை எடுத்து வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டார். புன்சிரிப்பு அடங்கவில்லை. கடலைவாய்க்குள் இருந்த இரண்டே இரண்டு பற்கஞ்சிடையில், அந்தக் கடலையை நாக்கினால் தள்ளிவைத்துக் கொண்டார். மறுகணம் கடலை நிசிந்து துண்டாகியது. ஒருமுறை உறுஞ்சிக் கொண்டார். 'ச்சா' மீண்டும் ஒரு கடலையை வாய்க்குள் போட்டுக்கொண்டார். நாக்கு கடலையை அவரிடமிருந்த அந்த இரண்டே இரண்டு பற்கஞ்சிடையில் தள்ள பற்கள் தம் கடமையைச் செய்தன.

அவர் போகவேண்டிய பஸ் வந்தது. பஸ்ஸில் ஏறி சாவதானமாக யன்னலருகே அமர்ந்து கொண்டார். பத்துச் சத்தைக் கொடுத்து டிக்கட்டையும் வாங்கிக் கொண்டார் இன்னுமொரு கடலையை வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டார்.

எதேச்சையாக யன்னலுக் கூடாகத் தம்பார்வையைத்

திருப்பியவர், பஸ்ஸின் பின்னால் ஒடிய பையன், பணம் விழுந்து கிடந்த இடத்தில் அதைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். விம்மல் பீறிட அவன் மண்ணைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தான். காச கிடைக்கவில்லை என்றதும் விம்மல் பீறிட்டு அழுகையாக மாறியது.

'எங்காசக் காணேம்.....! ஜேயோ வாப்பா எங்காசி..... எங்காசக் காணேம்...'

அந்த நாய் எழுந்து நின்று முன்னங்கால்களை நீட்டி உடம் பை வளைத்தவாறு கிழவரைப் பார்த்தது. 'டேய் திருட்டுக் கிழவா... கடலையாடா சாப்பி டுறே!' என்பது போவிருந்தது அதன் பார்வை. கிழவரின் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. கடலையை வைத்திருந்த கை நடுங்கியது. சாப்பிட்ட கடலை நெருப்புத் துண்டுகளாய் நெஞ்சில் கிடந்து தகித்தன.

'ஜேயோ எங்காசி! காசி!' பையன் கையையும் காலையும் வீசி அழுது கொண்டிருந்தான். பஸ் புறப்பட்டு விட்டது. வாயி விருந்த கடலையை கிழவர் வெளி யே துப்பினார். கையிலிருந்த கடலையைமடித்து காற்சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டார். 'கொண்டுபோய் அவருக்குக் குடுப்போம்.' ★

ஆ. த. சித்திரவேல்

கவிதை நாடகங்கள்

அன்மைக்காலத்தில் நாடக உலகில் ஒரு புது உத்வேகம் எழுந்துள்ளதைக் காணக்கூடிய தாக இருக்கின்றது. இந்திய திரைப்படப் பாணியில் நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்ட காலம் மெல்ல நமுவிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த இடத்தை யதாரித்தபூர்வமான நாடகங்கள் பிடித்துவருகின்றன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கவை கவிதை நாடகங்களாகும்.

கவிதை நாடகம் எனும் போது 'கடுமீயம்', 'புதியதோர் வீடு' ஆகிய நாடகங்கள் தான் நினைவில் எழும். கவிதை நாடக உலகில் 'கோடை' முதல்படைப் பாகும். 'குறும்பா'வை அறிமுகம் செய்துவைத்த மஹாகவியே 'கோடை' என்னும் கவிதை நாடகத்தையும் அறிமுகம் செய்து

துவைத்தார். இது தொட்டும் தொடாமலும் அரசியல் நிலையைச் சித்திரித்துக் காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. கோடையை அடுத்து 'அம்பி'யின் வேதாளம் சென்ன கதை, இரண்டாவது கவிதை நாடகமாக மேடையேறியது. கதை பழைய மரபுக் கதைதான். இருப்பினும் கவிதை நாடகம் தொடர்ந்து மேடையேற வித்திட்டுக் கொடுத்த தென்ஸாம். முன்றுவதாக கவிஞர் முருகையனின் 'கடுமீயம்' காணுநரின் முழுவரவேற்றபைப் பெற்றதுடன் கவிதை நாடகங்களுக்கு ஒர் முன்மாதிரியாகவும் அமைந்திருந்தது. 'புதியதோர் வீடு' கவிதை நாடக வரிசையில் நான்காவது நாடகமாகும்: இக் கவிதை நாடகம் கவிதை நாடகத்தை முதலில் மேடையேற்றியவராகிய மஹாகவியால் எழுதப்பட்டது.

பின்னைய இரு கவிதை நாடகங்களின் சிறப்புகள் யாவை?

'கடுமீயம்' ஒரு சிறந்த படைப்பு என்பது சிலரின் வியாக்கியானும், சிலர், 'கம்யூனிஸ் போக்குள்ள நாடகம்' என்கின்

றனர். இன்னெனு சாரார், 'கடூஸியம் மக்களுக்கான நாடகம். மக்களின் மனதைக் கவர்ந்த நாடகம்' என்கின்றனர். பலர் பலவாறுகப் பேசினாலும் கடூஸியம் 'ஒரு சீர்திருத்தக் கருத்து டைய நாடகம்' என்பது எனது முடிபு.

ஆனால், 'புதியதோர் வீடு' ஒரு சமூக நாடகம். இதில் சீர்திருத்தக்கருத்திற்கு இடமில்லை. ஜனரஞ்சகத் தன்மையுடையது.

நாடகம் மக்கள் மனதில் ஒருவித தாக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். தாக்கமென்றால் இங்கு புதிய கருத்தைத்தான் குறிக்கிறது. ஒவ்வித தாக்கத்தை 'கடூஸியம்' பார்த்திருப்ப வர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள்.

அடிமைகளுக்கு ஆசை காட்டி மோசம் செய்யும் அசரர்களின் போக்கை சித்திரித்துக் காட்டுகிறது கடூஸியம். வீரவாகுத்தேவரின் போதனை களை ஆரம்பத்தில் ஏற்க மறுத்த அடிமைகளில் ஒருவனை சயந்தன் (சுந்தரவிங்கம்) பின்னர் வீரவாகுத்தேவரைக் குருவாகக் கொள்ளும் அளவிற்கு அசரர்களின் சித்திரவதை அமைந்திருந்தது. சயந்தன், பாஸ்கரன் (சிவானந்தன்) இருவரும் அசரர்களுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து அவர்களை நிலைகூலைய வைத்தார்கள். இறுதியில் அடிமைகளுடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்துகொள்ள முன் வந்தனர் அசரர்கள். இத்துணக்கும் முற்போக்குக் கருத்துக்களை சயந்தன், பாஸ்கரன் மனதில் பதியவைத்த பெருமை வீரவாகுத் தேவரையே சாரும்.

கவிஞர் முரு கையன் சொல்லவந்ததை நேரமையுடன் சொன்னதால் கதையில்தொய்வு

ஏற்படவில்லை. எனிய நடையில் அமைந்திருந்த கவிதை இனிமையைக் கொடுத்தது. அத்துடன் சொற்சிக்கனமும் பாவணையும் நாடகத்திற்கு மெருகூடியது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

'புதியதோர் வீடு' நாடகத்தின் கதை இதற்கு முன்னர் பலர் பலதடவைகளில் பல உருவக அமைப்பில் சிறுகதைகளாக நுகர்ந்திருப்பார்கள். கவிஞர் மஹாகவியிடம் இப்படியான தொரு கதையை யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. கதையை விடுவோம். கவிதைக்கு—கவிதை நடைக்குத்தான் இங்கு 'பெறுமதி.'

'ஏலேலோ ஏலேலோ' என்று தொடங்கும் மீனவர் கவிதைகள் 'செவிநுகர் கனிகள்' தாம்.

'சிறுநண்டு மணல்மீது படம் ஒன்று கீறும். சிலவேளை இதை வந்து கடல் கொண்டுபோகும்', 'எறிவலையில் தனிமனிதன் சில மீன்கள் கண்டான். பலமனிதர் தொகை தொகையாய்ப் பொதுவலையிற் கண்டோம்' போன்ற பின்னனிப் பாடல்கள் ஏற்றம் மிகுந்தனவாக இருந்தன.

கவிதை நடையில் நாடகம் எழுதியிருந்த போதிலும் மயிலி மனம் நொந்து பாடும் பாட்டு சினிமாப் பாட்டுப்போல் பாடியது அவசியம்தான என்று எண்ணைத் தோன்றுகிறது. அதையும் கவிதை நடையில் கூறியிருக்கலாமே.

கதையைப் பொறுத்தவரையில் சிலரின் கேள்வி பலவிதம். அண்ணன் மைனவியை தம்பி மனம் செய்யலாமா? இக்கதைத் தமிழ் பண்பாட்டிற்கு ஏற்றதா? என்பதே அது.

அண்ணன் இறந்து விட்டா னென்று கருதி ஏழாண்டுகள்

கழிந்த பின்னரே தம்பி, அன்னன் மனைவியை மன்கிறுன். அதுவும் ஊராளின் பழிச்சொல் லுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்ப தற்காக. ஆனால் காத்திராப் பிரகாரமாகத் தப்பி வந்த அன்னன் தனது சிறு கொட்டிலைக் காணுது ஏங்குகிறுன். ஏன் மனைவியை மனைவியாகக் காணுது தம்பியின் மனைவியாகவே கண்டு திகைக்கிறுன். (இந்தக் கட்டம் நாடகத்தின் மிக உச்ச கட்டம்) தானுண்டு தனக்கெனக் கடலுண்டு எனத் தன் மகனை அழைத்துப் போகிறுன். இதில் தவறு இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை.

கதை சொல்லும் பாணியில் சிறு தொய்வு ஏற்பட்டாலும் ‘பிளாஷ்பாக்’, துடுப்புவலிப் பது, நெடுந்தாரம் நடந்து செல்வது போன்றவை புதிய உத்திகளாகும்.

மேற்கூறிய இரு நாடகங்களும் முறையே சீர்திருத்த, ஐங்கஞ்சகமான நாடகங்களாக இருந்தபோதிலும் சிலவசையில் இவ்விரு நாடகங்களும் ஒரே சிறப்பைக் கொண்டிருந்தன.

மேடையமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் கரையித்தில்

பாறை அமைப்புக் காட்சியும், மீன்சுமந்து செல்லுதலும், புதியதோர் வீடு நாடகத்தில் பின்னணியில் ஒளியமைப்பின் துணை கொண்டு பரந்து விரிந்த கடல் போலக் காட்டி அதில் அலைகள் புரள்வதைப் போல திரையில் புதுமைகள் செய்திருந்தமையும், மீனவர்களின் துடுப்பு வலிப்பது போன்றவையும் மேடை நாடகத்தில் புதிய உத்திகள் எனலாம்.

அடுத்தது பாவனை, இருநாடகங்களிலும் அசுரர்கள் வியர்வையை உறுஞ்சுதல், அடிமைகள் உணவருந்துதல், கைகழுவதல், மீன்சுமத்தல், துடுப்புவிலத்தல், தூண்டில்போடுதல், நெடுந்தாரம் நடந்து செல்லுதல் போன்றவைகள் பாவனை மூலம் கண்ணுக்குப் புலப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கவை.

நான்கு கவிதை நாடகங்களையும் நான்கு சுவர்களாகப் பாவனைசெய்து நல்ல தரமான நாடகங்களைத் தயாரித்தனிக்க உறுதியான திட்டமென்ற கட்டிடத்தைக் கட்டியெழுப்ப எத்தனை நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள் முன்வருவார்களோ! ★

கவலையைத் தீர்ப்பதற்கு படியுங்கள் ‘சிரித்திரன்’
எங்கும் கிடைக்கும்.

சிரித்திரன்

மு கனகராசன்

குயிலல்ல!

‘குக்கு..... கூ..... கூ.....’
‘என் குரல் மாந்தளிர்களி
லெல்லாம் மோதி எதிரொலிக்
கிறது. எல்லார் நெஞ்சங்களில்
இல்லை படிகிறது.....’

‘இனிமையான கீதம்! எத்
தனை வசீகரம் அதில்? என் மன
துக்கிசைந்த காதல் தெய்வத்
தின் குரலாக..! என் இன்னு
யிரக் காதலை நினைவுறுத்தும்
குயிலே! என் இனபம் எனக்க
ருகே இல்லாத இவ்வேளையில்
உங்குரலால் என்னின்பத்தை
என்னிடம் சேர்க்கிறுயே! என்
இல்லை நீ வாழ்க்.

‘குக்கு..... கூ.....’

‘குயிலே நீ எங்கிருக்கின்
இல்லை? எதையாவது தீட்டிட
வேண்டுமென்ற மன உந்தலில்
ஒடிவந்தேன். உன் மானலீகக்
குரலெடுத்து வரவேற்றிருய். உன்
நூள்ளத்தின் சுந்தர கீதம் என்
நூள்ளத்தை நிறைக்கிறது.
இதோ என் இதயத்துக்கு உயிரும்,
கவிதைக்குப் பொருளும்
தந்துவிட்டாய்.....’

‘குக்கு..... கூ.....’

‘அழகு! எவ்வளவு அருமை.
வெள்ளை, நீலம், சிவப்பு, ஊதா,

மஞ்சள்... அப்பப்பா! எத்தனை
விதி, வண்ண மலர்க்கூட்டங்கள்?
சிவப்பில்தான் எத்தனை வகை?
நீலத்தில்தான் எத்தனை விதம்?
பச்சைப் பக்கம் வண்ணம்.....’

‘அதென்ன தங்கக் கிணலை
ரமா? ஓ! கலகலக்கும் நீரோ
டை. இயற்கையே வா! வா!
மந்த மாருதத்தின் இதமும்,
அது இருதயத்துக்குள்ளேயே
சென்று இனபச் சுகானந்த தோ
ரணம் கோக்கும் லாவகமும்...
அது எவர்க்குமே கைவராத
ஒன்றுதான். வானம்கூட நிரச்
சலனமாயிருக்கிறது, வெண்
முகிற் கூட்டமொன்று காதுக
ளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டிடி
ருப்பதைப்போல.....’ இத்தனை
யும் இருந்தென்ன? ஒரு குறை.
ஏதோ ஒரு குறை. அது...அது...
ஆ! இதோ இசை! இனபப் பிர
வாகம். குறை நிவர்த்தி! சோ
லைக்குள்ளிருந்து கொஞ்சம்
மணிக்கிதம்.’

‘குக்கு..... கூ.....’

‘என் கண்ணல்ல! குழப்படி
செய்யாதேடா ராஜா. அதோ
கேள் குயிலின் பாடடு. உனக்
காகத்தான் கீதம் பாடுகிறது.

தேனூறும் த மிழ்க் கவிதை
இசைக்கிறது. கேள்! உன்னேடு
இன்புற அழைக்கிறது.'

'அம்...மா.....ஹ...ஹ...'—
அழுகைடு

'என் குரலுக்குச் செய்யப்
டும் வீமர்சனங்களை என்னி
யெண்ணி நான் கீச்சிடுகிறேன்'

'குக்கு.....க்கு.....கூ.....'

என்னைப் பார்த்துக்கொண்
டே குழந்தை அழுகிறது'

'க்குலு.....க்கு.....குக்கு...
க்கு.....'

'குரலைக் கேட்டும் அழுகை
யா.....?'—

'அந்த அழுகை என்னைத்
தாக்க என்னுள்ளத்தில் ஒரு
சிறு கிறல் விழுகிறது. அந்தக்
கிறலுடாகச் சொட்டுச் சொட்ட
நாக என் 'பாரம்' இறங்கு
கிறது. அது குழந்தையின் கண்
ஸ்ரோடு கலக்குமா?

'பாப்பா! அழாதேபர்ப்பா.
என்னைப் பார்த்து நீ மட்டுந்
தானே அழுகிறுய..... நீ அழ
வேண்டாம்'

'கலைநூராம், கவிநூராம,
காதல் நெஞ்சினராம.....மனித
ராம.....? சேசேசே!'

'எங்கே நீயொருதடவை
சிரி பாப்பா.

'பாப்பா! எல்லோர்க்குமே
குதூகலம்! நான் பாடுகின்றே
னும். சிரிப்பாய்த்தான் வருகி
றது.

'இவர்களுக்கென்ன.....?
உன்மையைக் காணவிருப்ப
மில்லையா, அல்லது பயமா?

'இந்த மனிதர்களே இப்ப
ஷ்டதானு?

'என் குரவில் இன்பமாம்:
போதையே தருகின்றதாம்.

இலக்கியத்துக்கு நான் பொரு
ஓம்; கலைஞருக்கு நான் கற்
பலையுற்றும்; மனிதனுக்கே நான்
ஜீவமுடிது இயற்கையின் சந்தரம்
கூட என் குரவில் பின்னரே
பூரணமாகின்றதாம்.

'கேட்டாயா...? நீயே உன்
னிதயத்தைத் தொட்டுச் சொல்
பாப்பா.

'குயில் பாடுகிறது — குயி
வின் களிப்பு. குயிலின் இன்பத்
தி னைப்பு. இதையேல்லாம்
கேட்டு என்ன விளக்கம் சொல்
வேன்?

'ஆனந்தம். இன்பம், பூரிப்பு
பொவிவு, குதூகலம் சே!
அழகாய்த்தான் இருக்கிறது,
சொல்ல. எல்லாமே கொடுமை.

'என்மீது ஒரு போர்வை
யைச் சுமத்தத்தான் பார்க்கின்
ரூர்கள்.

'யாரிடந்தான் சொல்வது?
சொன்னால் நீ புரிந்துகொள்
வாய். அத்தத் தகுதி உனக்
குண்டு. சொல்வேன் கேள்.

'இருநாள் கோவிலுக்குள்
போனேன். அங்கே வெண்ணெய்
வழியும் நிர்க்களங்கமான உன்
திருவுருவைக் கண்டேன்.

'கண்ண என்றார்கள்; மனி
தர்கள்தான்!

'அன்று தேவாலயத்துக்குள்
போனேன். அங்கே விண்ணில்
தவழும் வடிவில் உன்னைக் கண
டேன்.

'ஜீசல்' என்றார்கள்; மனி
தர்கள்தான்!

'மின்டும் விகாரைக்குள்
போனேன். அங்கே தாமரை
யில் நின்றிருக்கும் உன்னைக்
கண்டேன்.

'போதிசத்வ' என்றார்கள்;
மனிதர்கள்தான்!

‘அதனால் உனக்குச் சொல்கின்றேன்.

‘உனக்குப் படைப்பின் தத்துவம் தெரியும். ஆனால் அதை நீ விளக்கும் ‘மழை’ தான் எனக்குப் புரியவில்லை.

‘அந்தச் சொற்கள்—தெய்வீக மழை—பிரபஞ்சத்தின் முதற் குரல்—அதுதானே உன் மொழி?

‘மனிதனு படைப்பு இறையின் சாயலாம்.

‘உன் மழை...! இறையின் மொழி!

‘..... எனக்காக நீ பேச வாயா! ம.....

‘சொல்கிறேன் கேள்; நான் மிகக் குருரமாக வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.

‘உன்மீது உன் அன்னைக்கு எவ்வளவு அன்பு. உன்னைக்கானும் வேலையெல்லாம் அவளுக்குப் பூரிப்பின் நேரந்தான். தொட்டாலே கைமணக்கும் நிறைவு.

‘ஆனால்.... இங்கே.... என் செல்வங்களைக் கானும் போதெல்லாம் என் நிலைமை, என் நெஞ்சம் படும்பாடு. ம...! எப்படிச் சொல்வேன்.....

‘எனக்கென்று ஒரு வீடு உண்டா? மற்றவர்களுக்குள்ள அது எனக்குமட்டும் ஏன் தரப்படவில்லை?

‘எல்லோவின் பாத்திரங்களும் நிரம்பி வழிகின்றன. ஆனால் எனக்கோ... என் கைகளில்...?

‘பொற்கின்னைம் வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. மண்சட்டியாவது கேட்கின்றேன்.

‘என் இந்த ஏற்ற இறக்கம்? தாம்பாத்தியம் எனக்குத் தேவையில்லை என்ற முடிவா? குழந்தைப் பாசம் எனக்கு மட்டும் இருக்காதா? குறுநகையின் பூரிப்பை நான் அடையக் கூடாதா? என் செல்வங்களின் இதழ் ஸிபரிசத்தை அனுபவிக்கும் பிரேரணையை நான் பொசுக்கிக் கொள்ள வேண்டுமா?

‘ஆனால்.....

‘என்னுடைய இரத்தமும் ஊனும் செறிந்த முட்டையை இன்னெருவர் கூட்டிலே இடுவேண்டியிருக்கிறதே. இது கொடுமை ஒவ்வொரு தடவையும் மனத்தின் ஆற்றுமையைப் புறக்கணித்துக்கொண்டு அந்தியர் கூட்டை நாடும்போதெல்லாம் என் இருதயத்திலிருந்து செங்குருதி கொட்டுவதை யார்தான் காணமுடியும்? ஆசைகளும், உணர்ச்சிகளும் மட்டும் பொசுக்கிவிட்டிருக்கலாமே.

‘நெஞ்சத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு இதைத்தான் ஒருவாரூக ஆற்றிக்கொண்டாலும்கூட இறக்கை விரிக்கவே சக்தியற்றிருக்கும் என் பச்சிளங்குஞ்சுகளை வெரம் பாய்ந்த கோரச் சொண்டால் கொத்தி விரட்டும் போது... அம்மம்மா! அந்நேரம் என் வயிற்றை அடைத்து நெஞ்சத்தையே பொசுக்கும் தீநாக்குளை எந்தச் சக்தியாலுமே தணிக்க இயலாது. அதனால் என் இதயமே தழும்புக் கூடாகி விட்டதே.

‘இதையெல்லாம் சொல்ல வென்று நாவசைத்தால்.....? அதுதான் விந்தை.

‘பாடலாம்!

‘கீதம் என்று உன்னைக்கூடாமாற்றப் பார்க்கிறார்களே.

‘எப்போதாவது என் கண்களைக் கண்டிருக்கிறோயா? என் விழிகள் இரத்தத் துளிகளாக

இருக்கின்றனவே, ஏனென்று
சிந்தித்திருப்பாயே.....

‘அதையெல்லாம் பார்த்த
பின்னும் நான் ‘பாடுகின்றேன்’
என்று சொன்னால்.....

‘நான் பாடுகிறேனு? களிப்
பிற் திணைக்கிறேனு? பூரிப்பிற்
பொங்குகிறேனு?ம் என்
ஞல் அப்படி முடியுமா?

‘ஆற்றுமை! விரக்தி!

‘நான் வாழுகின்றேன் என்
பெதல்லாம் வெறும் பிரமை.
நான் வாழவில்லை, உயிருடன்
திரிகிறேன். என்றே என்னை
மாய்த்துக் கொள்ளாமல் ஏன்
இப்படி நான் ...

‘என் புலம்பலையும் கேட்டுப்
புதுமலர்க்கி பெறுகின்றார்களே
அவர்களுக்காகத்தான். எந்த
ஜீவன்களின் இரக்கத்தைப்பெற
— எந்த மனிதரின் இதயத்தைக்
கவர — இந்த எனது குரல்
கொண்டு கத்துகின்றேனே,
அந்த எனது பிரலாபமே அவர்களைத்
‘தேவகானம்’ என்று
சொல்லச் செய்து அவர்களின்
புலன்களையெல்லாம் எங்கோ
திருப்பிவிட்டுவிட்டதே... அது...

‘ஓருவரின் அமுகை இன்
ஞானுவருக்குச் சிரிப்பைத்தரும்
விசித்திரபேதத்தை இங்குதான்
முதன்முதலிற் காண்கின்றேன்.
— சீவராசிகளிலெல்லாம் ‘ஓன்
றை’ மிகையாகப் பெற்றுக்
கொண்ட மனித இனத்தின் சிந்தனைத் திறனை என்னைச் சிரிக்
கட்டுமா? அல்லது என்னுடைய.....

‘ஹா! ஜேயோ! இதிலுமா
நான் பலவீனாக இருக்கவேண்
டும்? நானே எனக்கு உதவ இயலவில்லையே. கொடுமை! பிரபஞ்சத்தின் மிகப்பெருங் கொ
டுமை இதுதான்.

‘ஆனால் நான் வாழ விரும்புகிறேன். வாழுத்தான் துடிக்

கிறேன். இது, என்னைப்பற்றிக்
கொண்டுள்ள பிடிவாதமென்றே
மூர்த்தன்ய வெறியென்றேகூட
எண்ணிக்கொள்ளலாம். ஆனால்
நான் சொல்வேன் அது என்
மனக் கனவு! சொர்க்கத்
துடிப்பு!

‘அதுவே என் குரல்!

‘கவிஞரின் கவிதைக்காக,
கலைஞரின் கற்பனைக்காக, மனிதனின்
ஜீவனுக்காக, இயற்கையின்
முழுமைக்காக, இன்பத்தின்
பிறப்பிற்காக, எல்லாரின்
தும்சகத்திற்காக — அவற்றை
நினைந்து — என்னைத்தான் கூவு
கின்றேன். அந்த என் குரலில்
இனிமையும், மென்மையும்,
சுகானந்தமும், பூரிப்பும் இருப்பதாக மருங்கின்றார்கள். என்
கத்தலே இன்பமானால் நான்
கத்துகிறேன்.

‘எனக்காக வாழுத்தான்
வழியும், அமைதியும் இல்லை
யென்றாலும், பிறர்க்காக வாழ்
வேன். என துங்பம் மற்றவர்
களின் இன்பமாய் இருக்கிறது
என்ற உணர்வே ஆற்றலும்,
இதமும் தருகிறது. அதன் பேற்
நினைத்தான் எனது பிரலாபத்
திலும் ஓருவித மிருதுத் தன்மை
யோ? பிறரையாவது ஆனந்திக்
கச் செய்கின்றேனே அவ்வளவில்
நான் கொடுத்துவைத்த
ஆத்மாதான்.

‘இப்படியும் ஒரு நம்பிக்கை
பெற்று வாழுத் துடிப்பதன்
காரணம் என்ன என்கிறோயா?

‘அது நீதான்! உன்னால்
தான்! முகத்தின் ஒளி. நம்பிக்கையுட்டும் குறுநகை. மழலை
நயம். விழிகளிற் தெரியும் உன்
உள்ளாம் — இவைதான்.

‘அதனால்தான் நீ எனக்காக
வருந்துகிறேய். என் ஆபரா நிவர்த்தி
தின்கு எதுவும் செய்ய உன்னால்

இயலவில்லையே என் ற தா ஸ் அடம் பிடித்தமுகிறுய்.

‘பரவாயில்லை நீ அழக் கூடாது.

‘இந்த மனிதர்கள்...?

‘ஓரே பிதற்றல்!

,ஆக்கலாம், காத்தலாம், அருளாம்.

‘எங்கே? எதை?

‘எனது கண்டத்திலித்து ஜனித்த குரலை யார் ஆக்கினார்கள்? எவர்தான் காத்தார்கள்? புரியவாவது செய்தார்களா?

‘படைப்பிற்குப் பொருள் சொன்னவர்கள், குரலைத் தேவ கீதம் என்றவர்கள், தேடுகின் ரூர்களா?

‘நீ அழாதே!

‘என் வாழ்வின் நம்பிக்கை நீ. என் நம்பிக்கையே என்னைப் பார்த்து அழலாமா?

‘உன்னுள்ளம் நோக்கக் கூடாது. கோடி கோடி ஆத்மாக்களுக்கு நம்பிக்கையும், வாழ்க்கைப்பற்றும், இலட்சிய நோக்கும் வற்றுது பெய்து கொண்டிருக்கும் நீ கலங்கக் கூடாது.

‘சிரி! நன்றாகச் சிரி! நீ மகி ழவேண்டும். பூரிக்கவேண்டும், குதூகவிக்கவேண்டும் என்பதற் காகவாவது கூவுவேன். உன் பரிசுத்த இன்பங்களில் மகிழ் வைத் தாவுவேண்டும் என்பதற் காகவாவது என் குரலில் இயன்றவரை சோகத்தைக் குறைத் துக்கொள்வேன்.

‘என் வாழ்வுக்கே ஒரு பிடிப் பைத் தந்தது நீ. என் நினைவு களே நீ. உன் சிரிப்பிலேதான்

எனக்குமொரு பற்றுதலுண்டா கும்.

‘அழாதே!

‘எனக்காக நீ சிரி, உனக்காகப் பாட முயற்சிக்கிறேன்:

‘உன் வசிகர வதனத்தை யும், வைகறை மலர்ச் சிரிப்பை யும் பார்த்த வண்ணமிருந்தால் நானென்று நான் பாடியே விடலாம். உன் காந்தர்வக் குறு நகையைக் காணுந் தோறும் நானென்று நினம் இசை மீட்டிடு வேல் என்ற நம்பிக்கையை இதயத்துள் மனிநாதன் செய்கிறது. அந்த ரீங்காரம் மிக மங்கல் தான் என்றாலும்—

‘ஒருவேண்டுகோள்—நீ மனி தனகிவிடாமல் ‘பாப்பா’ வாகவே இருந்துவிடு. நீ பாப்பா வாகவே இருந்தால் நான் பண்பாடியே விடுவேன்.

‘நான்தான் வாழ்வில்லை என்றாலும் என் குரலாவது வாழ்டும்.

‘என் குரலும் அடைத்துக் கொண்டால்....?

‘சிந்துவதற்கு என்னிடம் இரத்தம் இருக்கின்றது.

‘சிவப்பு இரத்தம்:

‘மனி தார்’ கருக்குப்போல செவ்விரத்தம்.

‘ம்! எங்கே சிரி...சிரி...

‘கு.....குக்கு...’... குலை... ஊ.....’

நெல்லை க. பேரன்

கொழும்பில் நடைபெற்ற

கலை, இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள்

கடேழியம்:

கலைக்குச் சமூகப்பணி இருக்கிறது என்பதை முழுமைப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் நல்ல நாடகங்களைத் தயாரித்துவரும் கூத்தாடிகள் கவிஞர் இ. முருகையனின் 'கடேழியம் என்ற கவிதை நாடகத்தை முதல் தடவையாக ஹாவ்லோக் டவுன் லும்பினி அரங்கில் அரங்கேற்றினார்கள். மீண்டும் ஏப்ரல் 19-ம் திகதி பொரளை வை. எம். பி. ஏ. அரங்கில் மேடையேற்றுகிறார்கள். இந்த நாடகம் முற்றிலும் பரந்துபட்ட முறையில் சமூகவர்க்கப் பிரச்சனைகளைச் சித்தரிக்கிறது. நெறியாளர் திரு. நா. சுந்தரவிங்கம் சக நடிகர்களான இ. சிவானந்தன், இர. ஸ்ரீநிவாசன் ஆகியோரும் இதர நடிகர்களும் பாராட்டுக்குரிய வர்கள், இந்த நாடகத்தை விமர்சிப்பதற் கென்றே 'கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் தழகம்' ஒருத்தவை கூடியது. 'புதிய உத்திகளுடன் சிறந்த கரும்பொருளீஸ் வைத்து உரு

வாக்கப்பட்ட நாடகம் என்றும் கழகம் ஏகோவித்து அபிப்பிராயம் தெரிவித்தது. பின்னர் மலிபன் வீதியில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பு ஒன்றில் இந்நாடகத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

'புதியதொரு வீடு'

கடேழியத்தைத் தொடர்ந்து மார்ச் மாதத்தில் பொரளை வை. எம். பி. ஏ. மண்டபத்தில் கவிஞர் மஹாகவியின் 'புதியதொரு வீடு' என்ற கவிதை நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது. 'கோடை' என்ற கவிதை நாடகத்தை மேடையேற்றிப் புகழ்பெற்ற 'நாடோடிகள்' இந்த நாடகத்தை அரங்கேற்றினார்கள். ஒரு கிராமியக்கடை. மீனவக் குடும்பத்தில் நடைபெறக் கூடிய சாதாரண நிகழ்ச்சியை மிகவும் கலை நயத்துடன் நாடகமாக்கியுள்ளார்கள். இந்த நாடகம் நடைபெற்ற மறுதி னமே கடச்சட விமர்சனமும் கிடைத்தது. அதாவது மலிபன்

வீதியில் உள்ள இலக்கிய அன்பர் திரு. ஆ. குருசாமியின் இடத்தில் நடைபெற்ற ‘இலக்கியச் சந்திப்பு’ ஒன்றில் ‘புதிய தொரு வீடு’ நாடகம் பற்றியும் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டது. (இக் கூட்ட விஷயத்தைத் தனிக்கு றிப்பாகக் கீழே தருகிறேன். நாடக ஆசிரியர் மஹாகவியும் பிரசன்னமாகி இருந்தபடியால் கூட்டம் கலகலப்பாக இருந்தது) புதியதொரு வீடு நாடகத்தில் கண்ணுத்தை, மாயன், மயிலி, மாசினி, மன்னவன், மறைக்காட்டர் ஆகிய உயிருள்ள பாத் திரங்களை மறக்க முடியாது. இதிலும் புதிய உத்திகள், இயக்கங்கள் நன்றாகக் கையாளப் பட்டன. இயக்குநர் தாசிசியஸ் பாராட்டுக்குரியவர்.

மலிபன் வீதி இலக்கியச் சந்திப்பு

கடந்த 19-3-71-ல் மலிபன் வீதியில் இலக்கிய அன்பர் திரு. ஆ. குருசாமியின் இடத்தில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பில் பல முக்கியமான இலக்கியப் பிரச்சனைகள் பற்றிப்பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அத்துடன் கருப்பியம், புதியதொரு வீடு ஆகிய நாடகங்கள் பற்றியும் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்யப் பட்டது. இதில் திருவாளர்கள் டொமினிக் ஜீவா, மஹாகவி, ஆ. குருசாமி, நெல்லைக் பேரன், குப்பிழான் ஐ. சண்முகன், பெரி சண்முகநாதன், யாதவன். மு. கணகராசன், இமையவன், சிங்காரவேலு, பதுளை மு. நித்தியானந்தன், கருணையோகன் ஆகியோரும் இன்னும் சில கலை, இலக்கிய நண்பர் கரும் பல்கலைக் கழக மாணவர் கரும் சுருத்துக் களைப் பரிமாறிக்கொண்டனர். மஹாகவியின் நாடகம்பற்றி விவாதித்துக்கொண்டு போகை

யில் கலை கலைக்காகவா அல்லது சமுதாயத்திற்காகவா என்ற பெரிய பிரச்சனை உருவாக்கப் பட்டு அதன்மீது பல கலையான சர்ச்சைகள் நடைபெற்றன. ‘புதியதொரு வீடு’ பற்றி திரு. டொமினிக் ஜீவா கருத்துத் தெரிவிக்கையில், ‘மீனவர் களின் வாழ்க்கை முறையை அவர்களுடைய பாதையிலேயே இனிய நடையில் மஹாகவி அருமையாகக் கையாண்டிருக்கிறார். இந்த நாடகத்தில் பல தமிழ்நாடக மரபுகள் முறியடிக்கப்பட்டுள்ளன’ என்றார். கும்பிழான் ஐ. சண்முகன், ‘கருப்பியம் உலக ஓாவிய பார்வையைத் தமிழில் அறிமுகப் படுத்தியது. புதியதோர் வீடு கிராமியப் பார்வை கொண்டது. நாடகப் பிரதி என்னும்போது புதியதொருவீடு மகத்தான் வெற்றி’ என்றார் திரு. ஆ. குருசாமி பேசுகையில் ‘தமிழ்நாட்டில் பாரதியாரின் ‘பாஞ்சாலியின் சபதம்’ நாடகமே சேவாஸ்டேஜ் அரங்கேற்றி அதிகம் வெற்றி பெறவில்லை. ஈழத்தில் கவிதை நாடகங்கள் வெற்றிபெறுவது மகிழ்ச்சிகரமானதொன்றாகும்’, என்றார். இவர் இன்னெரு கட்டத்தில் ஈழத்து மக்கள் தமது மாத பட்ஜட்டில் கட்டாயமாக ஈழத்துக் கலை, இலக்கியப் படைப்புகளைப் பார்க்கவும் வாங்கவும் என ஒரு நிதி ஒதுக்கப்படவேண்டும்’ என்றும் சொன்னார்.

திரு. சிங்காரவேலு பேசுகையில், புதியதொரு வீட்டின் முதற் தயாரிப்பு பூரணத்துவம் டையவில்லை. கருப்பியத்தைப் பிரச்சாரக் கண்ணேட்டத்துடன் பார்க்கவேண்டும். புதியதொரு வீட்டைக் கலை நோக்குடை காணவேண்டும். லட்ச வீரமணியின் ‘சலோமி’, வைரமுத்துவின் ‘மங்கானகாண்டம்’ சூரச

சந்திராவின் ‘மனமே’ என்பன வெற்றிபெற அவற்றின் கலையூகே காரணம் என்று சொல்லலாம்’ என்றார்.

பதினொ மு. நித்தியானந்தன் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், ‘நாடகங்களை யாருக்காகப் போடுகிறோம்? எந்த மக்களுக்காகச் சொல்கிறோம் என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் கருப்பொருள் இல்லாத கதை தான் புதியதொரு வீடு. சமூக வர்க்கப் பிரச்சனைகளை அனுகாதபடியால் இது ஒரு தோல்வி நாடகம்’ என்றார். இவரது கருத்துடன் சர்ச்சை களை கட்ட ஆரம்பித்தது. கலை கலைக்காக என்று சிலரும் கலை சமுதாயத் திற்காக என்று சிலரும் வாதாடினர். பிறகு இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வு உடனே காணமுடியாது என்ற ஒருமித்த கருத்துடன் மீண்டும் வேறு பிரச்சனைகளைப் பற்றிய சர்ச்சையில் ஈடுபட்டனர்.

தமது நாடகத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களுக்குப் பதிவளிக்கும் வகையில் கவிஞர் மஹாகவி தமது கருத்தைச் சொல்லுகையில், ‘இலக்கியம் அல்லது கலை என்றால் கருத்து இல்லாமல் இருக்க முடியாது. எந்த ஒரு கவிஞரும் ஸ்கவும் சிறந்த ஒரு கருத்தைச் சொல்லவே கவிதையை எழுதி யிருப்பான். ஒரு கவிஞரின்

பிறபடைப்புக்களையும் படித்துப் பார்க்காமல் அவைப்பற்றி திடீரென முடிவுகட்டக்கூடாது புற்றுநோய்க்கு மருந்து கண்டு பிடிப்பவையைப் போய் சந்திரனுக்கு ஏன்றீ போகவில்லை என்று கேட்கமுடியாது. புதியதொரு வீட்டில் கருத்து இல்லையென்றால் அது எனது கலையின்வெற்றி சாதாரண மனிதனுக்கு எனது நாடகம் நன்றாக ரசிக்கும். ஏற்கனவே சில அளவுகோல்களை மனதுள் வைத்துக் குடைந்து கொண்டிருக்கும் பண்டிதர்களுக்குத்தான் பிரச்சனையாக இருக்கும். இங்கே நீங்கள் அதிகம் இளைஞர்களாக இருப்பதால் எனது கருத்துக்களை மனந்திரந்து பேசுகிறேன்’ என்றார்.

இச் சந்திப்பின்போது திரு. பொமினிக் ஜீவா ஆங்கிலத்தில் சிறுகதைகளை எழுதி ப் புகழ் பெற்ற அழகு சப்பிரமணியத் தின் தொகுதி வெளியிடுவதற்கான முயற்சிபற்றியும் அதற்காக ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் வாசகர்கள் அணைவரும் நிதியுதவிசெய்யவேண்டும் என்பதுபற்றியும் தெரிவித்தார். கூடியிருந்த இலக்கிய நண்பர்கள் அணைவரும் அவரது முயற்சையைப் பாராட்டித் தம்மாலான உதவிகளைச் செய்வதாகக் கூறினார். இந்த இலக்கியச் சந்திப்பு என்றுமில்லாதவாறு கலகலப் பாகவும் சுவையான இலக்கிய சம்வாதங்களுடனும் நடைபெற்றதை இங்கே குறிப்பிடவேண

டும். அங்கு நடைபெற்ற எல்லா விபரங்களையும் சொல்விடாமல் எழுதுவதென்றால் ஒரு மல்லிகை முழுதாக வேண்டும்.

‘டயல் ‘எம்’ போர் மேடர்’

ஆங்கில துப்பறியும் நாடகாசிரியர் அல்பிரட் கிச்காக்கின் கதையைத் தழுவிய ‘டயல் எம் போர் மேடர்’ என்ற தமிழ் துப்பறியும் நாடகம் ஒன்று லிட்டில் ஸ்டேஜ் குழுவினரால் 25-3-71-ல் பொரளை வை.எம். பி. ஏ. மண்டபத்தில் அரங்கேறியது. இந்த நாடகத்தின் ஆசிரி

யர்பற்றியும் நாடகம் பற்றியும் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் தமது ‘ஸமத்து இலக்கிய வளர்ச்சி (1966) என்ற நூலில் சின்வருமாறு கூறியுள்ளார்’ எம். எம். மக்கின் நாடகத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க முஸ்லிம் எழுத்தாளருள் ஒருவராவர். ‘டயல் ‘எம்’ போர் மேடர்’ என்கிற ஆங்கில நாடகத்தைத் தமிழாக்கி மேடையேற்றி வெற்றி கண்டவர். ‘துப்பறியும் நாடகங்கள்’ என்ற தலைப்பில் இதை ஒரு சிறந்த நாடகம் என்று நாம் சொல்லமுடியும். ★

பல்லிகை

ஆசிரியர்: பொருள்கீழீவா

கலை
இலக்கிய
மாதாந்திரம்

60. கல்தூரீயார்வீதி, யாழ்ப்பாணம்

புத்தாண்டில்
சந்தாதாரர்
ஆகுங்கள்

புதிய இலக்கிய
பரம்பரையைச்
சிருஷ்டப்போம்.

ஆண்டுச்சந்தா
ருபா 6-90

இரசிகமணி கனக செந்திநாதன்

வரதரின் புத்தம்புதிய முயற்சி தான் வரதரின் பலகுறிப்பு. 1964-ம் ஆண்டு முதல் வெளியீடு வெளிவந்தது. இது நான்காவது வெளியீடு.

இந்தப் பலகுறிப்புமுயற்சி தோல் வியடைந்துவிடும் எனப் பல நச்சப் பஸ்விகள் வழிமைபோலச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தன. ஆனால் சமூத்தமிழ்மக்கள் அவரைக் கைவிடவில்லை அவரே நான்காம் பதிப்பு முகவரையில் எழுதுகிறோம்:-

“இந்த நூலின் முதற்பதிப்பிற்கு தமிழ்மக்கள் அளித்த வரவேற்றை என்னால் ஒருபோதும் மறக்கமுடியாது. தமிழ்நிலூர்களும் அரசியல் தலைவர்களும், பத்திரிகையாளர்களும் எவ்வளவு அதிகமாகப் பாராட்டமுடியுமோ அவ்வளவுக்குத் தமது

பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்திருக்கின்றனர்”

இந்த நான்காவது பதிப்பு முந்திய பதிப்புகளைவிட முற்றிலும் மாறுபட்டுள்ளது. முந்திய பதிப்புகள் அகராதிகளைப்போல மொத்தத்தில் பருத்து, எடுக்க, படிக்க, பார்க்க, பாதுகாக்க மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. இப் பதிப்பு கையடக்கமாக — மொத்தமாக இராமல் — அழகாக அமைந்திருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த ஒரு ‘டர்க்டரியை’ அன்பர் செம்பியன் செல்வன் ஒருமுறை எனக்குக் காட்டினார். அரசாங்க உதவியோடு வெளிவந்தது அது. அதில் இலங்கையைப்பற்றி ஒரு இருபது வரிகள் எழுதப்பட்டிருந்தது. வாசித்தால் சிரிப்பீர்கள். இவ்வளவு ஞானகுணியர்களா பக்கத்துத் தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்கள்? என என்னுவீர்கள். அவ்வளவு பிழை. பிழை என்றால் எழுத்துப்பிழை அல்ல. விடயமே முக்கால்வாசி பிழை. அப்படிப்பட்ட அன்பர் களுக்கும், வெளிநாட்டுத் தோழர்களுக்கும் இந்தப் பலகுறிப்பை அன்பளிப்பாகக் கூசாமல் அனுப்பலாம்.

இந்தப் பலகுறிப்பு ஆசிரியர்கள் கைவசம் இருக்கவேண்டிய ஒன்று. புவியியல் சரித்திரம், குடியியல் பாடம் போதிக்க இதுகைநூலாக உதவும். பொதுமக்களுக்கு வேண்டிய தந்தி, தபால், முக்கிய முகவரி என்பனவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதால் அவர்களுக்கும் இது நிச்சயம் பயன்படும்.

எழுத்தாளர் ஒவ்வொருவரும் இதை வாங்கிப் பேணிக் காக்கவேண்டும். பிற எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூல்கள் எவை? என அறிய இது உதவும். வேண்டிய தகவல்கள் (நூல் ஆசிரியர்—வெளியீடு, ஆண்டு: விலை) கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கடமை

கார்க்கி களஞ்சியம்

யெலினே கவியதா, எம். எஸ்ஸி.

மாக்ளிம் கார்க்கி மறைந்து கமார் 35 ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. எனினும், ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் அவரைப் பற்றி புதிய தகவல்கள் கிடைத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன.

'கார்க்கி களஞ்சியம்' என்ற ஆராச்சி நிலையம், கார்க்கி மறைந்தவுடன் நிறுவப்பட்டது. கார்க்கியின் படைப்புக் கோச் சேகரித்து, நூல் வடிவில் வெளியிடும் பணியினை இந்த நிலையம் மேற்கொண்டுள்ளது.

'கார்க்கி களஞ்சியம்' இது வரை 12 திரட்டுக்களை வெளியிட்டுள்ளது. 'ரஷ்ய இலக்கியத் தின் வரலாறு' என்பது முதல் திரட்டாகும். இத்தாலிக்கு அருகில் உள்ள காப்ரி தீவில் வசித்த ரஷ்யத் தொழிலாளர் மத்தியில் 1908-இல் கார்க்கி உரையாற்றினார். கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்த அவரது உரைகளின் சுருக்கம், இந்தத் திரட்டில்

வெளியிடப்பட்டுள்ளது. கார்க்கியின் ஒருதலைப் பட்சமான, தவருன, முடிவுகளும் மதிப்பீடு கரும் இத்திரட்டில் உள்ளன; எனினும், கார்க்கி ஓர் ஆழந்த ஆராய்ச்சியாளர் என்பதை இல்லை கருக்கின்றன.

இரண்டாவது திரட்டில் 'சமோவும் மற்றவர்களும்', 'யாகோவ் பகமலோவ்' என்ற கார்க்கியின் இரு நாடகங்களும், 'ஸ்லைபன் ராவின்', 'குற்றவாளிகள்', 'வீரனின் நடவடிக்கை' மற்றும் சில படங்களுக்கு கார்க்கி எழுதிய திரைக் கதைகளும் உள்ளன. மேற்கண்ட நாடகங்கள் கார்க்கியின் காலத் தில் நடிக்கப்பட்டன. எனினும் இப்பொழுதான் முதன்முதலாக அச்சிடப் பட்டுள்ளன. மாக்ளிம் கார்க்கியின் திரைக்கதைகளைப் படிக்கும் வாய்ப்பும் வாசகர்களுக்கு முதன்முதலாகக் கிடைத்துள்ளது.

‘கார்க்கி கள்ளுசியம்’ வெளி யிட்டுள்ள இதர திரட்டுக்களில், கார்க்கியின் கடிதங்களும், கட்டுரைகளும், நெடுங் கதைகளும், சிறு கதைகளும், நினைவுக் குறிப்புகளும், நாடகக் காட்சிகளும் கவிதைகளும் உள்ளன. இத்தி ரட்டுக்களில் முழுப் படைப்புக் கண்டு, பூர்த்தியாகத எழுத்துக்களும், சிறு துணுக்குகளும், குறிப்புகளும், சொற்றெடுத்துகளும், நிறைவெற்றப்படாத வேலைத் திட்டங்களும் உள்ளன. கார்க்கியின் எழுத்துப் பணி எவ்வாறு நடைபெற்றது என்பதை அவரது குறிப்புகளும் வேலைத் திட்டங்களும் விளக்குகின்றன.

ஏனைய பிரபல எழுத்தாளர்களைப் போல, கார்க்கி டயரிகளை வைத்து இருக்கவில்லை; ஆனால் அவர் சில குறிப்புப் புத்தகங்களை விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவர் நோட்டுப் புத்தகத்தின் தனி தத்தாள்களில், குறிப்புகளை எழுதுவார்; தான் களின் எண்ணிக்கை பெருகும் பொழுது, அவற்றை விசேடகவர்களில் போட்டுவைப்பார். இவற்றை நினைவுக் கள்ளுசியங்களாக அவர் பயன்படுத்தினார். அவரது வாழ்வில் மிக முக்கிய பகுதியையும். படைப்பு அனுபவத்தையும், இவை பிரதிபலிக்கின்றன. இந்தக் குறிப்புகளில் தனது குணங்களைப் பற்றியும் அவர் நடுநிலையில் நின்று ஆராய்கிறார்;

6-வது திரட்டிலும், 12-வது திரட்டிலும் இப்படிப்பட்ட மிக முக்கியமான குறிப்புகள் 600க்கு மேல் உள்ளன.

கார்க்கியின் கடிதப் போக்குவரத்துகள், இந்தத் திரட்டுக்களில் நிரம்ப இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. சில திரட்டுக்களில் கார்க்கியின் கடிதங்கள் மட்டு

மே உள்ளன. விலவற்றில் பரிவர்த்தனைக்கடிதங்கள் உள்ளன: இவை மிக மதிப்பு வாய்ந்தவையாகும். இந்தக் கடிதத் தொகுப்புக்களில் சில இதுவரை வெளியிடப்படவில்லை; ஆனால் பிரகரிக்கப்பட்ட கடிதங்கள், கார்க்கி வாழ்ந்த கொந்தவிப்பான காலத்தினை உணர்ச்சி ஒனியங்களாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. ஏனெனில், இருபதாம் நாற்றுண்டின் மிகச்சிறந்த மனீதர்களோடு கார்க்கியின் கடிதப் போக்குவரத்து நடைபெற்றது.

8-வது திரட்டில் ரோமன் ரோலான், ஹென்றி பார்புலே, பெர்னைட்ஷா, செ ஹர் பர்ட் வெல்ஸ், அப்டன் சிங்கவேர், நட்ஹாம்சன், ஸ்டெபன் ஸ்வீக் முதலீய பிரபல எழுத்தாளர்களுக்கு கார்க்கி எழுதிய கடிதங்களும், அவர்களது பதிலும் பிரகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘அறிவுப்’ பதிப்பகத்தின் எழுத்தாளர்கள், சோவியத் பத்திரிகை ஊழியர்கள், தனது வரலாற்றை எழுதிய இனியாகுருத்தேவு, இதர பதிப்பகங்களில் பணியாற்றிய சே. பியாத் னித்ஸ்கி, இவான் லதிஷ்னி கோவ், ஆகியோருக்கு கார்க்கி எழுதிய கடிதங்கள், இதர திரட்டுக்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

‘கார்க்கியும் சோவியத் ஆகியோர்களும்’ என்ற திரட்டும் மேற்கண்டவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உடையதாகும். பெதின், வியஞேவ், கிளத்கோவ் பிரிஸ்வின், பாஸ்டர் நாக், ஃபார்ஷ் ஆகியோருக்கு கார்க்கி எழுதிய கடிதங்கள் முதன்முதலாக மிக முழுமையாக இத் திரட்டில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 1920-ம் ஆண்டுகளில்

லும் 1930 -ஆம் ஆண்டுகளிலும் சோவியத் இலக்கியம் எவ்வாறு வளர்ந்துள்ளது என்பதை இக்கடிதங்கள் முழுமையாகச் சித்தி ரிக்கின்றன.

உறவினர்களுக்கும் நெருங்கிய நன்பர்களுக்கும் கார்க்கி எழுதிய கடிதங்கள் ஒரளவு முக்கியத்துவம் குறைத்தவையாகத் தோன்றலாம். ஆனால் 5-வது திரட்டிலும் 9-வது திரட்டிலும் வந்துள்ள கடிதங்களைப் பற்றி அவ்வாறு கூற முடியாது. ஏனெனில் தமது மனைவி யெக்டெரினு பெஷுகோவாவுக்கு கார்க்கி எழுதிய கடிதங்கள் இவை. இங்கே கணவர் என்ற முறையிலும், தந்தை என்ற முறையிலும், கார்க்கியை நாம் காண கிறோம். கார்க்கி என்ற எழுத்தாளனின் தனிப்பட்ட வாழ்வையும். அவரது பண்புகளின் மிக ஆழமான அம்சங்களையும், இக்கடிதங்கள் படம் பிடித்துக்காட்டுகின்றன. அதே வேளையில் இவை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய தாஸ்தாவஜாகவும் விளங்குகின்றன; அன்றைய ரஸ்யப் புரட்சியைப் பற்றியும், வெளினது கட்சியைப்பற்றியும், தன் காலத்தில் நடைபெற்ற மிக முக்கிய சமுதாய, கலாசார நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும்; கார்க்கியின் கண்ணேட்டத்தை இக்கடிதங்கள் சித்திரிக்கின்றன.

'கார்க்கியும் மகனும்' என்ற திரட்டு விரைவில் வெளிவர இருக்கிறது. இதுவும் மிகச் சுவையான திரட்டு. மாக்ஸிம் என்ற தனது மகனுக்கு கார்க்கி எழுதிய கடிதங்கள் இதில் உள்ளன. இங்கே கார்க்கியின் ஒருங்கிணைந்த ஆளுமையைக் காணகிறோம்; இந்த ஆளுமையில் கார்க்கியின் தனிப் பண்புகளுக்கும் பொதுப் பண்புகளுக்கும் இடையே எவ்வித மோதலும் இல்லை.

கார்க்கியின் நேரடிப் பராமரிப்பின் கீழ், ஓர் ஆற்றல் மிகக் மனிதனாக மாக்ஸிம் வளர்ந்தான்; புதியனவற்றில் எல்லாம் மிக நாட்டம் கொண்டவனுக அவன் விளங்கினான். போல் பெஷுகோவாவுக்கும் மகனுக்கும் வாழ்வு மிக குறிப்பிடத்தக்க குறிப்புகளைப் பற்றி அவன் தோன்றலாம். ஆனால் 5-வது திரட்டிலும் 9-வது திரட்டிலும் வந்துள்ள கடிதங்களைப் பற்றி அவ்வாறு கூற முடியாது. ஏனெனில் தமது மனைவி யெக்டெரினு பெஷுகோவாவுக்கு கார்க்கி எழுதிய கடிதங்கள் இவை. இங்கே கணவர் என்ற முறையிலும், தந்தை என்ற முறையிலும், கார்க்கியை நாம் காண கிறோம். கார்க்கி என்ற எழுத்தாளனின் தனிப்பட்ட வாழ்வையும். அவரது பண்புகளின் மிக ஆழமான அம்சங்களையும், இக்கடிதங்கள் படம் பிடித்துக்காட்டுகின்றன. அதே வேளையில் இவை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய தாஸ்தாவஜாகவும் விளங்குகின்றன; அன்றைய ரஸ்யப் புரட்சியைப் பற்றியும், வெளினது கட்சியைப்பற்றியும், தன் காலத்தில் நடைபெற்ற மிக முக்கிய சமுதாய, கலாசார நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும்; கார்க்கியின் கண்ணேட்டத்தை இக்கடிதங்கள் சித்திரிக்கின்றன.

'கார்க்கியும் மகனும்' என்ற நால், வாசகர்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்படும் என்பதில் ஜய மில்லை. ★

மஸ்லிகை ஆசிரியரைக்
கொழும்பில் சந்திக்கும்
முகவரி:

137, மெலிபன் ஸ்ரீஸ்
கொழும்பு - 11

தொலைபேசி: 20712

எப்ரல் 12 - 17 திகதிகள்

சுத்தமான முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட

சிவையான போசனத்தீர்தி

யாழ்ப்பாணப் பட்டனத்திலேயே

பெயர்பெற்ற இடம்

சென்ற ஜம்பது ஆண்டுகாலமாகப் பொதுமக்களினால்
மறக்கமுடியாத பெயராகி வழங்கி வந்திருப்பதுவும்
இதுவே

மதிய இரவுப் போசனங்கள்
காலைமுதல், இரவுவரை கிடைக்கும்.

நாகலிங்கம் போசனசாலை

46, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

பொமினிக் ஜீவாவின்

சாலையின் திருப்பம்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

படித்துப் பாருங்கள்

தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

மல்லிகை அலுவலகம்

60, கல்துரீயார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

சோவியத் நாடு

(மாசிகை)

சோவியத் – ஈழத்து மக்களின் மணக்குரல்
சோவியத் நாடு வாசியுங்கள்

சோவியத் நாட்டின் பல தேசிய இன மக்களின்
அரும் பெரும் சாதனைகளையும் விசேஷமாக
மத்திய ஆசிய மக்களின் புதிய
வாழ்வையும் பற்றிக் கற்றற்றய

சோவியத் நாடு வாசியுங்கள்.

எம்முட்டு நொடர்பு கொள்ளுங்கள்

தகவல் பகுதி

சோவியத் ஸ்தரனிகராலையம்

27, ஸர் எர்னஸ்ட் டி சில்வா மாவத்தை
கொழும்பு 7.

ஸி, கண்ணியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரையில் வசிப்பவரும் ஆசிரியரும்
வெளியிடுபவருமான படாமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக மல்லிகை சாதனங்க
ஞட்டு யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ வஸ்வா அச்சகந்த்தில் அச்சியற்றப்பெற்றது.